

В Ужгороді пройшла конференція «Закарпаття без сиріт»

15 березня в Ужгороді на базі навчального центру «Неемія» відбулася конференція «Закарпаття без сиріт». На захід були запрошені державні і соціальні служби, люди, які працюють з дітьми із малозабезпечених сімей та дітьми-сиротами.

Доповідачі ділилися практичним досвідом роботи з дітьми-сиротами і дітьми із малозабезпечених сімей, давали корисні поради тим, хто хотів би в майбутньому працювати у цій сфері.

Руслан Малюта, президент Альянсу «Україна без сиріт», висловив задоволення працею в соціальній сфері на Закарпатті і зазначив, що область активно рухається в цьому напрямку. Він висловив щире подяку організаторам конференції «Закарпаття без сиріт» і державним службам у соціальній сфері за активну працю з дітьми-сиротами і дітьми із малозабезпечених сімей.

Тетяна Мачабелі, голова правління Асоціації «Закарпаття без сиріт», закликала всіх охочих приєднатися до роботи для запобігання проблемам сирітства і надання належної підтримки малозабезпеченим сім'ям і дітям-сиротам.

А працівники дитячих будинків сімейного типу мали можливість розповісти про свої здобутки і проблеми.

Валентин ОПРЯ.

Євангельські Церкви подякували Президенту і депутатам за заборону пропаганди цигарок

Представники євангельських Церков підтримали ухвалення Закону України №3778-VI про заборону реклами, спонсорства та стимулювання продажу тютюнових виробів.

Таке рішення було ухвалене на засіданні Секретаріату Ради Євангельських Протестантських Церков України (РЕПЦУ), яке відбулось 7 березня під головуванням Андрія Мурзіна, пастора Асоціації місіонерських церков євангельських християн України.

З огляду на підписання Президентом України цього Закону попри спротив лобістів від тютюнових компаній, РЕПЦУ вирішила звернутись із подякою до

Глави держави та ініціаторів законопроекту за зусилля у сфері забезпечення здоров'я дітей, молоді та всього українського суспільства.

Секретаріат РЕПЦУ спланував також низку заходів з метою недопущення розпалювання в Україні міжконфесійної ворожнечі. Підставою для цього стали наклепницькі публікації проти євангельських християн у низці друкованих ЗМІ та Інтернет-видань.

www.irs.in.ua.

Що нового у світі?

Парламент Голландії обговорює можливість евтаназії для тих, «хто втомився від життя»

Голландський парламент обговорює питання про можливість легалізувати евтаназію для осіб від 70 років, якщо вони «втомився від життя».

Чинний сьогодні в Королівстві Нідерланди закон, прийнятий 2002 року, дозволяє людям віком від 12 років просити про евтаназію у разі, якщо вони страждають від невиліковної хвороби або нестерпного болю.

CNL-NEWS.

У Норвегії збираються відмінити сім'ю

Усі питання виховання дітей вирішуватиме держава

Норвезьке міністерство у справах сім'ї, дитинства і соціальних питань запропонує уряду запровадити в країні нові критерії оцінки дитячого благополуччя. Ключовим питанням доповіді стала ідея про позбавлення біологічних батьків пріоритету у вихованні власних дітей. Фактично, за долю всіх дітей, що народилися в Норвегії або приїхали в країну, відповідатиме держава. І якщо з якихось причин якість життя дитини з батьками не задовольнятиме соціальні служби, дитину заберуть із сім'ї і вирішуватимуть питання про подальше усиновлення незалежно від думки рідних батьків.

Міністр Аудун Лісбаккен вважає, що хоча життя в сім'ї і найкраще для будь-якої людини, головна ціль нововведення – сприяння розвитку дитини й усунення різного роду перешкод для цього, у тому числі і з боку батьків.

Королівство Норвегія вважається однією із найблагополучніших, особливо для дітей, країн світу. Однак при всьому цьому корінні норвежці не поспішають заводити нащадків – тільки в Осло третина всіх дітей представляє національні меншини. Уже сьогодні з сімей забирають близько трьох тисяч дітей за рік, і це при тому, що населення Норвегії становить всього п'ять мільйонів осіб.

CNL-NEWS.

У Шотландії суд зобов'язав акушерок-католичок робити аборти

Дві акушерки-католики програли судовий процес проти лікарні, в якій працювали. Співробітниця однієї з клінік в Глазго виступали в суді, захищаючи своє право відповідно до релігійних переконань не брати участі у проведенні абортів.

Позивачки пояснили, що вони завжди відмовлялися брати участь в проведенні абортів. Проте останнім часом у зв'язку зі зміною напрямку діяльності лікарні і закриттям однієї з сусідніх клінік кількість абортів зростає. Адміністрація клініки відмовляється звільняти їх від участі в цих операціях.

В останні роки в Сполученому Королівстві все частіше фіксуються випадки порушення прав християн. У липні минулого року Європейський суд з прав людини розглядав скарги про дискримінацію за релігійною ознакою чотирьох християн з Великобританії. Британські суди неодноразово відхиляли їх право одягатися і діяти відповідно до своєї віри.

КРЕДО.

Протестантів у світі утричі більше, ніж православних

Християнство залишається найбільш поширеною за кількістю послідовників релігією у світі. Приблизно третина населення планети – християни. Із 2,2 млрд. християн католицизм сповідує майже 50 відсотків, протестантизм – 37%, православ'я – 12%. Решта залишаються прихильниками нечисленних християнських співтовариств.

Третина християн світу проживає сьогодні у західній півкулі. Країнами з найчисленнішим християнським населенням на сьогодні є США, Бразилія і Мексика. Уперше до списку країн, найбільша кількість населення яких сповідує християнство, потрапив і Китай.

PEW FORUM.

Угорщина показала приклад

1 січня цього року в Угорщині набрала чинності нова конституція, згідно з якою вводиться заборона на аборт. Шлюб позначений у конституції як союз чоловіка і жінки.

У новій конституції говориться, що угорський народ об'єднує «Бог і християнство». За державою закріплюється обов'язок захищати життя, при цьому обумовлено, що життя починається при зачатті. Фактично, ця стаття конституції вводить заборону на аборт. Шлюб позначений у конституції як союз чоловіка і жінки.

ТСН.

«Щурячий король», Експеримент над суспільством удався!

Сформована у світі ситуація створена шляхом застосування технології, відомої під назвою «щурячий король». Завдання цієї технології – зруйнувати ключові вузли, невидимі фундаменти й кріплення соціальної конструкції. Створити атмосферу роздроблення, коли кожний сам за себе і немає поняття «свій». Щоб досягти цього, потрібно зламати моральність. Показником зламаності моральності є поведінка, коли свій зраджує свого.

Суть цієї технології дуже яскраво розкривається на прикладі пацюків. Ці тварини відомі насамперед своєю неймовірною живучістю. Основа такої живучості – у соціальній згуртованості. Пацюки неймовірно соціальні тварини. Вони разом ходять «на справу», допомагають один одному, захищають, забирають із собою поранених. Вони почуваються і поведуться, як єдиний організм: швидко обмінюються інформацією, попереджають про небезпеку, передають навички захисту. Відсутня індивідуальна вигода. Захисний механізм має моральну природу.

Один з найефективніших способів

боротьби з пацюками заснований на руйнуванні соціального захисту, підвалиною якого є моральність. Для цього створюють умови, коли раціональна логіка набуває вирішального значення. Головне – змусити зробити перший крок, дію, яка до цього була абсолютним табу.

А робиться це в такий спосіб. Беруть великого й сильного пацюка, довго морять його голодом, а потім кидають до нього в клітку щойно вбитого пацюка. Після деяких роздумів він пожирає мертвого побратима. Раціональна логіка підказує: це вже не побратим, це їжа. Йому однаково, а мені вижити потрібно. Значить, треба їсти.

Далі планка аморальності піднімається вище. У клітку кидають ледве живу тварину. Нова «їжа» майже мертва, але, все-таки, жива. І знову раціональна логіка підказує рішення. Він однаково вмере, а мені потрібно жити. І пацюк знову їсть – тепер уже практично живого побратима.

Третій раз у клітку кидають цілком живу й здорову «їжу», слабого пацючка. У сильного щура знову включається алгоритм раціональної логіки. Їсти однаково нічого, говорить він собі. Що користі, якщо ми обоє загинемо? Нехай виживе сильніший. І сильніший виживає.

І що важливо – у пацюка на ухвалення рішення з кожним разом іде все менше часу. А рівень аморальності кожного нового пожирання був усе вищим. Через якийсь час пацюк взагалі не думав. Він ставився до своїх одноплемінників, як до їжі. Щойно йому підкидали в клітку нового пацюка, він відразу нападав на нього й пожирав. З моменту, коли він взагалі не думав, жертви чи не жертви, його моральність була зламана. Далі його випускали назад у суспільство, звідки взяли. Це вже був не той пацюк. Це вже була істота без ознак моральності. У своїх учинках він керувався тільки логікою егоїзму. Але інші не знали цього. Вони приймали його за свого й повністю довіряли.

Дуже швидко істота, зовні схожа на пацюка, приходила до думки: навіщодесь шукати їжу, якщо вона поруч, тепла й свіжа. Раціональна логіка визначала характер дії. Щуріди вибирав жертву, яка нічого не підозрювала, і пожирав її. Незабаром він доходив висновку, що найоптимальніший варіант – робити це потай від суспільства. Під тим чи іншим приводом цей пацюк заманював свою жертву в затишне місце й там її пожирав.

(Закінчення на 6-й стор.).

Гендер і ювенальна юстиція в школах

Згідно з міжнародним стандартом ЄС та ООН, Україна зобов'язалася досягти гендерної рівності на всіх рівнях освіти не пізніше 2015 року. Уже сьогодні Міністерство освіти і науки України затвердило шкільні гендерні підручники, а в регіонах України директори шкіл проходять курси підвищення кваліфікації з питань гендерної рівності. Отож що насправді означає гендерна політика, яка є новою ідеологією Європи?

В Україні гендерна політика подається як рівність прав жінок і чоловіків. Та виявляється, що гендер — це соціальна стаття. Тобто нібито вже не важливо, ким людина народжується, важливо, ким вона почувається (гетеросексуалом, бісексуалом, гомосексуалістом, лесбіянкою, трансгендерною особою). Гендер — це небезпечно перевищення всього людства!

Щоб зрозуміти небезпеку гендерної політики, достатньо подивитися, що відбувається в країнах, де гендерна політика діє вже багато років. У сучасній Німеччині жінку, що народжує дітей і доглядає їх вдома, вважають несповна розуму. В ідеології фемінізму та гендеру материнство — це лише одна з форм рабства, а жертвність матерів висміюється. У результаті в Німеччині — найнижчий показник народжуваності — 1,36 дитини на одну німкеню. Розвиток фемінізму та гендерної рівності ЛГБТ (лесбіянки, гомосексуалісти, бісексуали, транссексуали) призвів до знищення інституту сім'ї і до поширення гомосексуалізму!

Уже сьогодні в офіційних документах багатьох країн заборонено вживати слова «тато» та «мама», замість них рекомендують писати «батько один» та «батько два». Материнство вважається одним із різновидів насильства в сім'ї.

Ось цитата визначної феміністки та гендеристки Сімон де Бовуар, що вражає своєю жорстокістю і цинізмом: «Плід — це паразит, що живе за рахунок жінки. Відповідно до гендерної ідеології, дитина має «право» вибрати собі стать. Наприклад, в українському підручнику «Гендерні стандарти сучасної освіти» вказано, що «чоловіками і жінками не народжуються, а ними стають». Але ж це повний абсурд! Адже людина народжується чоловіком або жінкою. Це гендерні ідеологи вважають, що дівчатка не мають бавитися ляльками, а хлопчики — машинками. Ми, мовляв, не повинні нав'язувати типово жіночі чи чоловічі іграшки дітям, які ще не вибрали собі стать. Діти мають бавитися лише в гендерно-нейтральній грі, наприклад, у конструктор.

Для того, щоб гендерну політику впровадити в життя українців, ідеологи гендеру (у тому числі гомосексуалісти, лесбіянки, бісексуали, трансгендерні особи) під виглядом боротьби за права жінок хочуть проникнути у Верховну Раду України і наполягають на внесенні змін до законодавства.

Цитата із звернення Львівської обласної ради від 18.10.2011 року: «Міжнародні документи термін «гендер» тлумачать як законне право на рівність лесбіянок, гомосексуалістів, бісексуалів, транссексуалів (ЛГБТ), що суперечить чинному законодавству України».

Гендерна політика впроваджується разом з системою ювенальної (кримінальної) юстиції під замаскованими назвами: «Права жінок та дітей в Україні, «Захист прав дітей» та під приводом «боротьби з домашнім насильством» і «торгівлею дітьми». Під домашнім насильством мається на увазі будь-який прояв виховання батьками своїх дітей.

За рекомендацією Організації Об'єднаних Націй від 4 лютого 2011 року Україна має створити систему так званого захисту прав дітей, засновану на Паризьких принципах. Що це буде означати? Створення незалежного національного механізму, тобто держава не зможе втручатись у процес слідства.

У Франції два мільйони штучних сиріт. У Німеччині за 2009 рік з благополучних сімей відбрали 70 000 дітей. Прогноз для України: забирати з сімей 30-50 тисяч дітей щорічно і продавати їх гомосексуалістам та педофілам на Захід для так званого міжнародного усиновлення (див. Стівен Баскервіл: «Небезпечний розмах гендерної політики»).

У дитячих садочках, школах, вищих навчальних закладах з'являються посади омбудсмена — особи, яка буде витягувати інформацію з наших дітей про все, що відбувається вдома. Вже сьогодні у школах вивішуються плакати з назвами: «Права дітей», «Як захиститися від насильства в сім'ї?», «Як захистити свої права». Дітям в окремих регіонах роздаються листівки, де подано зразок заяви, яка розпочинається так: «Прошу притягнути винних осіб до відповідальності». Винними особами вважаються батьки і педагоги! У районних центрах вже створені гарячі лінії (нібито проти насильства), куди діти можуть дзвонити і жалітися на батьків і вчителів.

Великий педагог В. Сухомлинський писав: «Якщо виконувати всі забаганки дитини, то виросте вередлива дитина, раб пристрастей і тиран ближніх».

Шановні батьки і педагоги! У зв'язку з введенням антипедагогічних програм просимо не брати участь у семінарах та тренінгах з наступними назвами: «Боротьба з домашнім насильством»; «Боротьба з торгівлею дітьми»; «Захист прав дітей»; «Гендерна рівність»; «Рівність дівчаток і хлопчиків»; «Захист прав жінок»; «Боротьба за гендерну грамотність»; «Толерантність»; «Антидискримінаційні методи виховання»; «Статеве виховання»; «Боротьба зі СНІДом» тощо.

В Україні, де проблема бідності стоїть дуже гостро, дітей, згідно з ювенальними стандартами, можна відібрати у більшості населення. Трагічні випадки вже траплялися, хоч ювенальна юстиція ще не схвалена Верховною Радою України. Торік чиновники органів опіки довели до самогубства двох жінок у Лохвицькому районі Полтавської області, забравши в них дітей, хоча жінки вели нормальний, добродійний спосіб життя. Ювенальна (кримінальна) юстиція веде до фактичної безкарності неповнолітніх правопорушників, які за серйозні злочини можуть відбутися лише «профілактичними» бесідами, штрафами, тощо.

Ідеологи гендерної політики та ювенальної юстиції проникають передусім в інститути підвищення кваліфікації, у районні та обласні відділи освіти, намагаються під виглядом боротьби за права жінок і захист прав дітей обманути активних і щирих вчителів (особливий акцент робиться на сільській місцевості).

Якщо під примусом втрати роботи вас все таки змусять пройти ці тренінги, не впроваджуйте їх потім у шкільний процес, не вивішуйте ці плакати на так звані скриньки довіри. Хочемо наголосити вам, що немає законодавства, яке б регулювало впровадження таких «телефонів довіри» в навчальних закладах освіти. Підписана Конвенція ООН з захисту прав дітей є лише ідеологічною основою, а не законом.

Шановні батьки і педагоги! Президент, Уряд і депутати Верховної Ради потребують вашої моральної ініціативи. В цей історичний час вирішується майбутнє молоді генерації цілої України. Усвідомте свою відповідальність перед Богом і перед народом і радикально виступіть проти гендерної ідеології, поєднаної з ювенальною юстицією, які ведуть до морального, духовного і фізичного геноциду України.

КОМІТЕТ БАТЬКІВ УКРАЇНИ.

Анатолій КЛІНОВСЬКИЙ
Вчитель Біблії

Авторитет Євангелія люди кинули сьогодні під ноги. Хоча Біблія говорить, що Бог підніс Своє Слово понад усе. Воно завжди служитиме на відродження народу, нації, особистості.

Але за умови, що ми житимемо відповідно до Євангелія. Пригадую одну історію. У 90-х роках минулого століття друзі запросили мене в Німеччину і допомогли купити старенького «Форда». Разом з машиною купили дві каністри дорогої якісної оливи. Ці дві каністри я дуже скоро виїздив. І мої хороші друзі принесли мені звичайної «жигулівської».

На вигляд це була така сама олива. І я залив її. Залив раз, другий, а третій вже не заливав. Отвори для змащування позабивалися, і машина стала. Я думав, що перхитрю завод-виготівник, але не вдалося. Тому що якщо не користуватися інструкцією, ти просто зіпсуєш агрегат. То не в ж Божу, Який створив таку складну психоанатомічну машину, як людина, не видав би до неї інструкції? Звичайно, Бог такої помилки не допустився і інструкцію дав. Ця інструкція — Біблія, Святе Євангеліє.

Та ми іноді хочемо бути мудрішими за Творця людини. Бог каже: живіть так і так, і будете щасливі. А ми відповідаємо: ні, будемо жити не так, як Ти кажеш, — і станемо ще щасливішими.

По суті, людина, яка відходить від Божого Слова, яка живе по-своєму, висміює Творця, Його постанови і закони. І вона ніколи не стане щасливою. Тому Ісус Христос і Іван Хреститель почали свої проповіді з одного й того самого: «Покайтесь і віруйте в Євангеліє».

Як жити за Євангелієм

Боже Слово здатне повернути втрачене щастя загублій людині. Не випадково апостоли «щоденно в храмі і в домах безупинно звіщали Євангеліє». Апостол Павло пише: «Я не соромлюсь Євангелія, бо це сила Божого на спасіння кожному, хто вірує». І попереджає: «Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматися, але за своїми пожадливостями ви-

беруть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Вони свій слух від правди відвернуть та до байок нахилияться» (2 Тим. 4:3).

Уся людська логіка зіпсує гріхом. І так було завжди, не тільки в наш час. На кожному Божу Заповідь люди створювали свою. Тому Христос і сказав: «Ви спритно відхилили Божу Заповідь ради ваших передань».

І так є досі. Покається чоловік, перестане пити, до церкви ходить, жінка більше синці не рахує, в сусіда вікна цілі — і кажуть особливо «духовні»: сатані продавсь, бо вже горілки не п'є і жінки не б'є. Де розум?

Ще кажуть: батьківську віру зрадив. Добре, якщо в батьків була правильна віра, але Слово Боже нам говорить, що Господь прийшов і нас визволив від марного життя, яке нам передане від батьків. Від батьків передається не віра, а марне життя. Бог приніс правдиву віру, тому треба шукати не те, у що батьки вірили, а те, що сказав Бог. Якщо ми хочемо спасіння, якщо хочемо жити в Божому Царстві.

Саме тому апостол Павло суворо застерігав: «А якби ми або ангел із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, — нехай буде проклятий!» (Гал. 1:8).

І треба дуже пильнувати, щоб не піти слідом за якимсь іншим Євангелієм, іншою наукою, яких не приносить Ісус Христос і не проповідували апостоли. Апостол Павло пише: «Звіщаю ж вам браття Євангелію, яку я вам благовістив і яку прийняли ви, в якій і стоїте, якою й спасаетесь, коли пам'ятаєте, яким словом я благовістив вам, якщо тільки ви ввірували не наосліп» (1 Кор. 15:1-2).

Божі посланці, Божі проповідники завжди благовістили Євангеліє. В Об'явленні написано, що навіть ангел «летів серед неба і благовістив вічне Євангеліє».

Тому для нас це найважливіше Слово.

Сьогодні Євангеліє є, напевне, у кожному домі, на кожній книжковій полиці, і припадає там пилюкою. А потрібно, щоб воно було перенесене в серце, щоб воно було записане в серці, тільки тоді воно стає для нас «спасительною звісткою». Потрібно повірити, що це Боже Слово, потрібно прийняти його як беззаперечний дороговказ, беззаперечну істину для свого життя.

Якщо з чимсь в Євангелії я не згоден, помиляюся я, а не Євангеліє. Бо це книга, яку Бог передав з неба Духом Святим і яку записали апостоли. Це Боже Слово. Євангеліє повинно стати беззаперечним авторитетом для всіх наших бажань і намірів, усім нам треба жити відповідно до Божих Заповідей. Ісус Христос сказав: «Ви друзі Мої, якщо виконуєте те, що Я вам заповів». А перед тим застерігав: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Мт. 7:21).

Як ми дійшли до такого життя, що з відзначенням найбільших релігійних свят пов'язана найбільша кількість гріхів? Ніколи не випивається стільки горілки, ніколи не робиться стільки злочинів, як на Різдво чи Великдень. До чого ти опустилась, Україно! Саме слово «свято» говорить, що його треба провести «свято». До якого блюзнірства ми докотилися.

Євангельське слово треба підняти на належний рівень. Але самі виконати його ми ніколи не зможемо, бо ми народилися грішниками. Єдиний рецепт — це слова Ісуса, Який сказав: «Вам треба народитися згори». Наново народитися від Слова Божого, від Святого Духа. Коли Слово Боже проникне в наше серце, коли Дух Святий почне діяти в нашому естві, тоді народжується наш дух, тоді він отримує від Бога силу, яка може домінувати над гріховним началом.

Сила Святого Духа сильніша за наркотик, сильніша від тютюну і алкоголю, сильніша за інстинкт розмноження. «Коли хто не родиться з води і Духа, той не може увійти в Царство Боже» (Ів. 3:5). А хто народиться, той стає учасником Божого Царства — і тут, на землі, і навіки на небесах.

Єдина панацея від лих сучасності

Віктор Вознюк

Магістр філософії і релігієзнавства

Науково-технічний прогрес незворотно змінив наше життя. Вплив його змінити неможливо. Але питання, які сьогодні хвилюють суспільство і змушують бити на сполох, кидаючи нам серйозний виклик.

Без зв'язку уявити наше життя сьогодні неможливо. Як обійтися без мобільного телефона чи якогось іншого засобу зв'язку? Однак ця зручність сучасності внесла свої корективи й істотно змінила цінність спілкування. Тепер воно здебільшого зводиться до «сухих месиджів». Дійшло до того, що вже й освідчуються через «смс».

І це недобре, коли люди не мають живого спілкування. Євангеліє говорить про це так: «Не забувайте ж і про добродійність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові» (Євр. 13:16). До того ж мобільний зв'язок негативно впливає на здоров'я. Про це мало говориться, особливо в рекламах, де рекламуються сучасні моделі телефонів. А спеціальні дослідження переконують, що наслідками зловживання мобільним зв'язком є зниження імунітету, головні болі, певні проблеми із психікою і загалом із здоров'ям людини.

Слово Боже заохочує піклуватися про своє здоров'я, пояснюючи, що наше тіло — це храм Божий, і хто його руйнуватиме, того покарає Бог (1 Кор. 3:16-17). Це змушує людину, яка досліджує Євангеліє, балансувати у спілкуванні: не використовувати без необхідності мобільний

зв'язок, більше спілкуватися наживо.

Тепер про телебачення. Фахівці однак в думці, що людина, яка віддає багато часу телебаченню, невпинно деградує. Чому? Кажучи мовою психології, відбувається вплив програмування. Це, до деякої міри, маніпулювання.

Але найсерйозніший виклик кидає нам сьогодні Інтернет. Це новітня залежність, сучасна хвороба, яка, на перший погляд, здається незначною, однак може призвести до трагічних наслідків. Про Інтернет-залежність сьогодні говорять все частіше і частіше. Організатор програми психологічних досліджень в Інституті педагогічної психології і в Університеті Губольда в Берліні Амдерган сказав: «У психології існує ціла низка зафіксованих патологій, які стосуються схильності до якихось дій, у яких людина не може себе зупинити». Наприклад, схильність до азартних ігор.

Інтернет-залежність характерна для людей, які увесь свій вільний час готові віддавати онлайн-сеансам. Ця залежність, як стверджують фахівці, прирівнюється до алкогольної і наркотичної.

Для людей, які страждають на Інтернет-залежність, характерні наступні п'ять симптомів: звуження рамок дозвілля, втрата контролю, нарощування дози, психічне виснаження і негативні соціальні наслідки.

Розрізняють три напрямки впливу Інтернету: ігровий, порнографічний та інформаційно-комунікативний. Зауважте: маленькі діти, які ще не вміють читати і писати, вже володіють комп'ютером. Вони знають, як зайти на сайт і активізувати ту чи іншу гру. З цього приводу жартують, що недалекої той час, коли діти будуть народжуватися з комп'ютерними джойстиками. І в цьому жарті є певний сенс.

Але якщо з дітьми це якось можна пояснити — вони розвиваються, досліджують все нове і цікаве, то як зрозуміти ситуацію, коли 25-річний чоловік, глава сімейства, цілу ніч просиджує в Інтернеті за іграми.

Безперечно, кожна людина потребує, аби її базові потреби були задоволені, кожна людина хоче реалізувати ці потреби — як духовні, так і матеріальні, але реалії життя інші. І коли немає можливості реалізувати базові потреби, приходить така собі альтернатива — віртуальний світ, от тільки він фальшивий, несправжній.

Людина обманується, будуючи великі плани, підносячи на недосяжний рівень уявлення про своє майбутнє. А Євангеліє говорить: це велике надбання — бути благочестивим і задоволеним (1 Тим. 6:6). Людина благочестива і задоволена ніколи не проміняє своє життя на фальш.

Не може не хвилювати нас і нова тенденція у «вихованні» молоді — через порнографію. Хоча кожен фахівець скаже, що все це блеф, у реальному житті все зовсім не так. А тепер уявіть: молодий хлопець чи дівчина перебувають під впливом такого виховання, одружуються і за цим зразком хочуть будувати свої відносини, а оскільки це неможливо, розчаровуються і в результаті розлучаються. Євангеліє навчає, як готуватися до сімейного життя, відкриває, як Бог дивиться на ці речі.

Хтось сказав, що неправдивою інформацією можна отруїтися, як недоброякісною їжею. Усі ми можемо бути свідками істинності цього твердження. Єдина панацея від усіх небезпек сьогодення — вічне і незмінне Євангеліє. Свого часу Григорій Сковорода сказав: «Найважча хвороба — це хвороба духа». Єдина профілактика цієї хвороби — Євангеліє.

ВІРУЮ

Ігор МЕЛЬНИЧУК: «Я не оперний і не камерний, я Божий співак»

Як і багато дітей, я з дитинства любив співати. Батько хотів, щоб я став справжнім чоловіком, і радив мені після восьмого класу вступати до м'ясо-молочного технікуму — мовляв, стану шанованою людиною. Але я дуже хотів вчитися співати, і тато дозволив мені піти вчитися до Вінницького музичного училища.

Я був простим хлопцем, виріс у невеликому селі, але дуже хотів стати оперним співаком. Тому після армії вступив у Київську консерваторію на оперне відділення. І був такий щасливий — за спиною наче виросли крила, здавалося, весь світ перед моїми ногами.

Я дуже пишався собою. Мене запросили співати у Володимирський собор, я влаштувався на роботу в театр. Словом, усе було просто чудово. У мене було багато друзів. Я зустрічався з коханою дівчиною. Що ще молодому хлопцеві потрібно для щастя? Я не знав. Але був Той, Хто знав.

Не було людини, яка конкретно сказала б мені: «Ігорю! Спасіння — лише в Ісусі Христі». Мені довелося потратити майже три роки, щоб, ходячи до церкви, читаючи Біблію і набиваючи собі гулі, прийти до розуміння цієї істини.

Але настав той прекрасний час, коли Господь доставив мене до свого серця. Того пізнього вечора я повернувся з театру додому, дружина вже спала.

До того я дуже багато читав, знайомився з різною духовною літературою. І читаючи книгу Джона Майлза «Чи Христос — Бог», я зрозумів, що для мене настав той найкращий час. І от, повернувшись додому, я прийняв рішення, став на коліна, і Господь подарував мені покаяння.

З колін я підвівся зовсім іншою люди-

ною. Все виглядало таким незвичним. Я не розумів, що зі мною. І ніхто не міг мені пояснити — була пів перша ночі. Я побіг до свого товариша, який також мешкав в тому гуртожитку, що й ми, і сказав: «Алику, я покався». Він здивувався: «Ну то й що?». Хоч ми разом з ним читали Євангеліє, він мене не зрозумів.

Наступного дня я розповів дружині, що покався. Мирослава глянула на мене, як на хвору дитину: «Нічого, Ігорю, ти артист, у тебе все на почуттях тримається, але це минеться».

Я і до того вважав себе дуже хорошим чоловіком, лише що за весь рік нашого сімейного життя у всіх суперечках правим завжди був я. Так, мабуть, влаштовані чоловіки. Але коли в тобі працює Дух Святий, ти починаєш мінятися настільки, що ти розумієш, де і що

в тобі не так. Я раз попросив в дружини прощення, вдруге, і її до того великі очі стали ще більшими. Вона побачила, що я справді став іншою людиною, і через місяць Господь придбав і її.

Друзі крутили пальцем біля скроні і казали: а нормальний хлопець був, і випити, і поговорити з ним можна було. Але справжні друзі залишилися зі мною, чим я дуже тішусь. Як тішусь і тим, що дружина народила мені четверо синів, і зараз ми чекаємо на п'ятого. І я від щирого серця бажаю кожному шукати Господа, налагоджувати з Ним тісні і близькі стосунки.

Не скажу, що моє життя бездоганне. Як і всі люди, я роблю помилки, набиваю гулі. Але моя віта в тому, що мій Заступник і Спаситель — Господь Ісус Христос. І коли я спіткнуся, Він допоможе твердо

стати на шлях до виправлення і спасіння.

16 листопада цього року я буду відзначати своє 20-річчя в Господі. І кожна хвилина з цього періоду для мене дуже дорога. Можливо, ви молоді і думаєте, що у світі є щось привабливе, що варто поспробувати. Я був там і можу засвідчити, що все те привабливе — це таке, вибачте за слово, багно. Сім років я працював в театрі. Здається, це ж богема! Але справді — здається. За час моєї роботи там троє хлопців з балету спилися так, що не здатні і сорочки на собі зашпекити.

У 1994 році мені пропонували естрадну сцену. Я сам писав пісні і міг зайняти нішу, що утворилася на той час у тій сфері. Але я помолвився, і Господь сказав мені, що все те — велике багно, в якому я втоплюся. Тепер я бачу, що життя моїх товаришів, які пішли туди, просто розвалилося.

На третьому курсі консерваторії, коли професор запропонував мені співати, Господь просто забрав у мене голос. Лікарі не змогли знайти причину цього: все було прекрасно, а співати я не міг. Я бігав по лікарнях, навіть торгувався з Богом: гаразд, я не буду оперним, але, може, буду камерним співаком... Усі ми інколи торгуємося з Богом, думаючи, що краще знаємо, що нам потрібно.

Через місяць страждань і поневірянь Господь дав мені відповідь. Ми з дружиною почали постити і молитися, і я сказав: «Якщо, Господи, ти повернеш мені голос, то я не буду ні оперним, ні камерним — я буду Твоїм співаком».

Через два дні голос повернувся. Я ліквідував всі заборгованості і в 1996 році закінчив консерваторію. А згодом Господь явив мені Свою благодать, довіривши працювати для незрячих людей. І знов мені крутять пальцем біля скроні, мовляв, ти ненормальний, ти закопав свою кар'єру. А я, оглядаючись на своє життя, дуже тішусь: Господь великий! Інші те, що він робить у нашому житті, ми можемо оцінити тільки оглянувшись назад. І знаючи свій характер, я не можу уявити, куди б я сьогодні забіг.

Незрячих навколо нас близько 200 тисяч. Це цілий народ. І часто ми його просто не зауважуємо. Я нікого не вино в цьому, тому що до того часу, як Бог послав мене на це служіння, я теж їх не бачив.

Своє служіння я називаю служінням останнього часу — на основі притчі з 14-го розділу Євангелія від святого Луки. Притча розповідає, що господар дому влаштував велику гостину і скликав на неї своїх друзів. Але ті відмовилися прийти, пославшись кожен на поважну причину. Хтось випробовував нового «Мерседеса», хтось поїхав з молодою дружиною на Гаваї, хтось займався іншими справами. І всі вони чемно просили в господаря вибачення.

Коли ніхто не прийшов, господар наказав слугі піти на роздоріжжя і покликати на гостину калік, сліпих, убогих... І ті прийшли.

Сьогодні Господь дарує нам милість стати благословенням для таких людей і взяти участь у служінні останнього часу.

Мало хто знає, що відома польська співачка Анна Герман була віруючою. У її житті було дуже багато сумних моментів: втрата батька, жадлива аварія і серйозна хвороба, які і змусили її задуматись про спасіння і шукати Бога.

Народилася Анна Герман 14 лютого 1936 року в Радянському Союзі, у середньоазійському місті Ургенче в сім'ї голландських переселенців, засланих в Середню Азію перед Другою світовою війною. Її мати Ірма, у дівочтві Мартенс, походила з голландських менонітів, що поселилися в Росії за часів Катерини II, і працювала вчителькою німецької мови. Батько, Євген Гіорманн, — бухгалтер із Лодзі німецького походження.

Свого батька Анна практично не пам'ятала — його арештували і, звинувативши в шпionажі, відправили до табору, коли їй було всього два роки. Незабаром від хвороби помер і молодший братик Анни. Після цього їм із матір'ю довелося багато поневирятися по країні. Вони жили в Ново-Сибірську, у Ташкенті, у Джалбулі, де їх застала війна. Після війни, у 1946 році, мати Анни Герман вдруге вийшла заміж, і вони всією сім'єю виїхали до Польщі. Там Анна пішла до школи. Особливо добре дівчинці давалися мови — вона розмовляла польською, російською, голландською, італійською. Чудово малювала. Тоді ж почала співати.

Другий чоловік матері Анни був офіцером польської армії на ім'я Герман Бернер, і він також загинув незабаром після весілля. Мама в ті роки працювала без вихідних, і вихованням внучки займалася бабуся. Вона вчила її мужньо переносити тягарі, що випали на їх долю, прищеплювала дівчинці любов і терпіння. І вона ж привела Анну до протестантської церкви, турбуючись про те, щоб насіння Божого Слова дало сходи в доброму і чуйному серці майбутньої співачки.

Після закінчення школи Анна вступила на геологічний факультет Вроцлавського університету, але, провчившись шість років, все-таки, вибрала пісню. В 1959 році вона вперше вийшла на професійну естраду.

Перший успіх прийшов на третьому Сопотському фестивалі. Незабаром вона

Анна Герман: СПІВАЧКА І ХРИСТІЯНКА

завойовувала нагороди і на фестивалі неаполітанської музики в Сорренто, і на сцені паризької «Олімпії», і на фестивалі в Сан-Ремо в 1967 році.

Вийшла заміж за Збігнева Тухольського в 1972 році. Простий інженер із Варшавського політеху Збігнев Тухольський зовні поступався випещеним франтам, що намагалися залишитися до Анни. Але вона полюбила його за доброту серця і чистоту душі. Вона й сама була такою — невразлива для зіркової хвороби, трохи втомлена від шаленого ритму гастрольного життя. Опинившись у самій гушій естрадного середовища, вона зуміла зберегти простоту і щирість, стверджуючи: «Я не можу одягнути маски жінки, чужої мені, — жінки лише напоказ, для реклами... І я нікого не хочу вводити в оману».

Катастрофа

Страшний удар спіткав Анну в зеніті слави, коли всі її бажання почали збуватися. Це трапилось в 1967 році в місті Форлі, після концерту, який закінчився пізно. Її продюсер, готовий зекономити на чому завгодно, того вечора вирішив сам сісти за кермо — щоб не платити водієві. Йому не хотілося залишатися в місцевому готелі — в Мілані їх очікував заброньований номер. Знову ж, щоб не витратитися на добре освічену швидкісну автостраду, скупий продюсер поїхав темною і звивистою, але безплатною гірською дорогою. Однак втома давала про себе знати, і дуже скоро імпресаріо заснув за кермом. Авто злетіло в канаву. Зі страшною силою Анна пробилла вітрове скло і, пролетівши 20 метрів, впала на каміння. «Швидка» застала співачку в критичному стані: травма голови, переломи рук, ніг і хребта.

Вона отямилася лише через два тижні. Пролежала півроку в гіпсі і, після повернення в Польщу, знову опинилася на операційному столі... Анна отримала складні переломи хребта, ніг, лівої руки, струс мозку. Після цього протягом 12 днів вона була непритомна. Далі були складні операції, усе її тіло від голови до п'ят було

закорено в гіпс. Почалася важка боротьба за життя і довгі мученицькі місяці в ортопедичній клініці. Але вже в 1970 році вона піднялася на ноги, а в 1971-му повернулася на сцену. За три роки боротьби з наслідками автокатастрофи Анна багато чого переосмислила. Вона почала писати пісні, і в одній з перших розповіла про людську долю, кожна мить якої — чудесний дар.

Повернення до життя

Відновлення зайняло довгих три роки. І увесь цей час її дорогий Збігнев був поруч. Він перевіз Анну з лікарні у свою однокімнатну квартиру, де годував, вмивав, одягав і надихав боротися за їх майбутнє. Збігнев натягнув в кімнаті шнурок, щоб з його допомогою Анна могла рухатися, а ночами вивозив в інвалідній колясці в парк, де вчив ходити. Пізніше в одному з інтерв'ю Анна Герман сказала: «Найгарячішим бажанням, коли я лежала в гіпсі, було бажання помити підлогу! Я ще не могла ходити, а лише сиділа. Попросила Збішека дати води з ганчіркою, почала мити, наскільки вистачало сил, і була щасливою. Виявляється, як небагато треба людині для щастя...»

І знову тріумф

Незабаром щастя знову повернулося до цієї чудової жінки. Як і раніше, Анна співала на естраді, а публіка обожавала співачку, влаштовуючи аншлаги на її концертах. Щоб уявити розмах популярності Анни Герман, досить навести лише один приклад. Лютий 1975 року. Київ. Концертна зала «Україна» на 3000 місць забита вщент. Зовні, в надії на зайвий квиток, — ще стільки ж.

Починається концерт. Але натовп

прихильників не розходиться — замерзаючи на 20-градусному морозі, люди продовжують сподіватися на чудо. І воно сталося. Адміністрація «України», пожалівши наполегливих фанатів, розпорядилася винести колонки назовні. Люди стояли і плакали, як зачаровані, слухаючи дзвінкий голос улюбленої співачки.

Однак успіху у творчості для Анни було вже мало. Вона жагуче мріяла мати дитину. Лікарі намагалися відмовити 39-літню жінку від цього кроку, посилаючись на наслідки аварії. І все ж її бажання переважило. В Анни народився здоровий синочок, якого назвали на честь батька Збішеком.

Останні концерти

І коли здавалося, що всі тривоги позаду і всі мрії здійснилися: є чудова сім'я, улюблена робота, поклонники — над головою Анни Герман знову зібралися хмари. Здоров'я співачки різко погіршилось. Це трапилось у 1980-му на московському концерті. Прямо під час виступу в неї віднялася нога. Вірна

своєму переконанню — нести людям світло і тепло, Анна, не в змозі зрушити з місця, продовжувала співати.

Тисячі людей із завмиранням серця слухали улюблену пісню «Надія», навіть не здогадуючись, що її виконавиця ось-ось впаде на сцену непритомна. З концерту Анну відвезла «швидка», і після ретельного обслідування співачка почула страшний діагноз — рак. Не відмінюючи раніше заплановані виступи, смертельно хвора співачка відлітає в Австралію, а вже звідти — у Варшаву, прямо на операційний стіл. Але надто пізно. Надія, про яку вона стільки разів співала, покидає Анну, поступившись місцем вірі, зміцнілій в життєвих перепетях.

Вона шукала відповіді в Господа, про Якого чула ще в ранньому дитинстві від своєї бабусі. Від неї ж її дісталася в спадок Біблія. Читаючи її на лікарняному ліжку, Анна знаходила слова віти і надії, котрі додавали їй сили, і надія та сподівання на те, що Ісус став її Пастирем, приносила спокій душі і серцю.

В останній рік свого життя Анна в перервах між операціями писала музику і вірші. Так появились чудові музичні молитви «Отче наш» і «Славослів'я любові». Біблія стала її справжньою віхою. Незадовго до смерті вона створювала музику на псалми Давида, на щастя, встигнувши записати її на свій домашній магнітофон.

І тоді ж вона попросила чоловіка запросити пастора, щоб той охрестив її. Після хрещення вона була дуже щаслива і казала, що коли видажує, то завжди буде співати в церкві для Бога. Вона померла в надії, яка була у неї в серці, і в ньому не було відчаю чи безвиході, а жили любов і віра. Вона про це завжди співала. І про це на її похороні співав церковний хор. Вона залишила після себе слова: «Я щаслива. Я прийняла хрещення, прийняла віру своєї бабусі». На її надгробку вигравірована цитата з 23-го псалма Давида: «Господь — то мій Пастир». То була остання пісня, яку вона залишила нам.

MirVam.org.

Спочатку трохи історії... Це був їх довгоочікуваний первісток. Батько був при народженні. Він побачив плече немовляти — що таке? Немає руки. Борис Вуйчич зараз же вийшов з кімнати, щоб дружина не встигла помітити, як він пополотнів. Він не міг повірити в те, що побачив.

Коли до нього вийшов лікар, він почав говорити: «Мій син! У нього немає руки?». Лікар відповів: «Немає... У вашого сина немає ні рук, ні ніг». Лікарі відмовилися показати дитину матері. Медсестри плакали.

Ніколас Вуйчич появився на світ в австралійському Мельбурні в сім'ї сербських емігрантів. Мати — медсестра. Батько — пастор. Вся церква побивалася: «Чому Господь допустив таке?». Вагітність протікала нормально, зі спадковістю все було гаразд.

Спочатку мати не могла змусити себе взяти сина на руки, не могла годувати його грудьми. «Я не уявляла, як забере дитину додому, що з нею робити, як про неї турбуватися, — згадує Душка Вуйчич. — Не знала, до кого звертатися зі своїми запитаннями. Навіть лікарі були розгублені. Лише через чотири місяці я почала приходити до тями. Ми з чоловіком почали вирішувати проблеми, не заглядаючи далеко наперед. Одну за одною».

У Ніка є щось подібне до стопи замість лівої ноги. Завдяки цьому хлопчик навчився ходити, плавати, кататися на скейті, грати на комп'ютері і писати. Батьки домоглися, щоб сина взяли в звичайну школу. Нік став першою дитиною-інвалідом у звичайній австралійській школі.

«Це означало, що вчителі оточили мене зайвою увагою, — згадує Нік. — З другого боку, хоч в мене і було двоє друзів, найчастіше я чув від ровесників: «Ніку, йди геть!», «Ніку, ти нічого не вмієш!», «Ми не хочемо з тобою дружити!», «Ти ніхто!».

Щовечора Нік просив Бога: «Дай мені руки і ноги!». Він плакав і сподівався, що коли прокинеться вранці, руки і ноги з'являться. Батьки купили йому електронні руки. Але вони були надто важкими, і хлопчик так і не зміг ними користуватися.

Щонеділі він ходив на заняття до церковної школи. Там вчили, що Господь всіх любить. Нік не розумів, як таке може бути — чому тоді Бог не дав йому те, що є у всіх. Інколи дорослі підходили і говорили: «Ніку, все у тебе буде добре!». Але він їм не вірив — ніхто не міг йому пояснити, чому він такий, і ніхто не міг йому допомогти, навіть Бог. У восьмирічному віці Ніколас вирішив утопитися в ванні. Він попросив маму віднести його туди.

«Я занурювався обличчям у воду, але втриматися було дуже важко. За цей час я уявив картину свого похорону — ось стоять мої тато і мама... І тут я зрозумів, що не можу себе вбити. Все, що я бачив від батьків, — це любов».

Більше Нік не намагався покінчити з собою, але все думав — навіщо ж йому жити. Він не зможе працювати, не зможе взяти за руку свою наречену, не зможе взяти свою дитину на руки, коли та заплаче. Якось мама прочитала Ніку статтю про важко хворого чоловіка, котрий надихав інших жити. І сказала: «Ніку, ти Богу потрібний. Я не знаю, як. Я не знаю коли. Але ти зможеш йому послужити».

Дивовижний проповідник Нік Вуйчич одружився!

У п'ятнадцять років Нік розкрив Євангеліє і прочитав притчу про сліпого. Учні запитали Христа, чому цей чоловік сліпий. Христос відповів: «Щоб на ньому явилися діла Божі». І в ту мить він перестав ображатися на Бога.

«Тоді я усвідомив: я — не просто людина без рук і ніг. Я — творіння Боже. Бог знає, що і для чого Він робить. І не важливо, що думають люди. Бог не відповідав на мої молитви. Отже, Він більше хоче змінити моє серце, ніж обставини мого життя. Напевне, навіть якби раптом в мене з'явилися руки і ноги, це не заспокоїло би мене».

У дев'ятнадцять років Нік вивчав фінансове планування в університеті. Одного разу йому запропонували виступити перед студентами. На виступ відвели сім хвилин. Вже через три хвилини дівчата до Ніка і почала плакати в нього на плечі. Вона сказала: «Ніхто ніколи не говорив мені, що любить мене, ніхто не говорив мені, що я вродлива така, яка є. Моє життя змінилося сьогодні».

Хлопець повернувся і заявив батькам, що знає, чим хоче займатися до кінця свого життя. Батько насамперед запитав: «А університет ти думаєш закінчувати?» Потім виникли інші запитання:

- Ти будеш їздити сам?
- Ні
- А з ким?
- Не знаю
- Хто буде тебе слухати?
- Не знаю.

Сто спроб піднятися

Десять місяців на рік він в дорозі. Він об'їздив понад два десятки країн, його слухали понад три мільйони людей — у школах, в будинках для людей похилого віку, у тюрмах, на стадіонах-багатотисяч-

никах. Він виступає близько 250 раз на рік. За тиждень отримує близько трьох сотень пропозицій про нові виступи. Він став професійним оратором.

Перед початком виступу помічник виносить Ніка на сцену і допомагає йому влаштуватися на якомусь підвищенні, щоб його було видно. Потім Нік розповідає епізоди зі своїх буднів. Про те, що люди, як і раніше, з подивом розглядають його на вулицях. Коли діти підбігають і запитують: «Що з тобою трапилось?», він хрипким голосом відповідає: «Усе через сигарети!».

А найменшим каже: «Я не прибирав свою кімнату».

Після цього він говорить: «Іноді ви можете власти ось так». Нік падає обличчям до столу, на котрому стояв. І продовжує: «У житті трапляється, що ви падаєте, і здається, підвестися немає сил. Ви замислюєтесь тоді, чи є у вас надія... У мене нема ні рук, ні ніг! Здається, спробуй я хоч сто разів підвестися — мені це не вдасться. Але після чергової поразки я не покидаю надії. Я буду пробувати раз за разом. Я хочу, щоб ви знали: невдача — це не кінець. Головне те, як ви фінішуєте. Ви збираєтесь фінішувати сильними? Тоді ви знайдете в собі силу піднятися — ось таким чином».

Він опирається чолом, потім допомагає собі плечима і встає. Жінки в залі починають плакати. А Нік висловлює вдячність Богові.

Я нікого не спасаю

«Люди бувають зворушені, втішаються, тому що бачать, що комусь тяжче, ніж їм. Іноді мені кажуть: «Ні-ні! Я не можу уявити себе без рук і ніг!». Але порівнювати страждання неможливо та й не потрібно. Що я можу сказати тому, чий близький помирає від раку або чий батьки розлучилися? Я не зрозумію їх біль».

Якось до мене підійшла двадцятилітня жінка. Її викрали, коли їй було десять років, перетворили на рабину і піддали

насилству. За цей час в неї народилося двоє дітей, одне з них померло. Тепер у неї СНІД. Її батьки не хочуть з нею спілкуватися. На що їй надіятись? Вона сказала, що якби не повірила в Бога, вчинила б самогубство. Тепер вона розповідає про свою віру іншим хворим на СНІД, і вони можуть її почути.

Торік я зустрів людей, в яких народився син без рук і без ніг. Лікарі сказали: «Він буде рослиною все життя. Не зможе ходити, вчитися, нічого не зможе». І раптом вони дізналися про мене і зустрілися зі мною особисто. І в них з'явилася надія. Кожному важливо дізнатися, що він не самотній і що його люблять».

— Чому ви повірили в Бога?

— Я не зміг знайти нічого іншого, що дало би мені мир. Через Слово Боже я пізнав правду про ціль свого життя — про те, хто я, навіщо я живу і куди піду, коли помру. Без віри ніщо не мало би сенсу.

У цьому житті багато болю, тому повинна бути абсолютна Істина, абсолютна Надія, вища за всі обставини. Моя надія — на небесах. Якщо пов'яжеш своє щастя з тимчасовими речами, воно буде тимчасовим. Я можу розповісти про багато випадків, коли до мене підходили підлітки і казали: «Сьогодні я дивився в дзеркало, тримаючи ніж в руці. Це повинен був бути останній день мого життя. Ти спас мене».

Жінка підійшла до мене одного разу і сказала: «Сьогодні другий день народження моєї дочки. Два роки тому вона послухала вас, і ви врятували її життя». Але я й сам себе не можу спасти! Тільки Бог може. Те, що в мене є, це не досягнення Ніка. Якби не Бог, мене не було б уже на світі. Я би не справився зі своїм випробуванням сам. І я дякую Богові за те, що мій приклад надихає людей.

— Що вас може надихнути, окрім віри і сім'ї?

— Усмішка друга. Якось мені повідомили, що смертельно хворий хлопець хоче зі мною зустрітися. Йому було 18 років. Він був дуже ослаблений і зовсім не міг рухатись... Я увійшов до його кімнати, і він усміхнувся. Це була дорогоцінна усмішка. Я сказав, що не знаю, як я почувався б на його місці, що він — мій герой.

Ми бачилися ще кілька разів. Якось я запитав: «Що би ти хотів сказати всім людям?». Він попросив час на роздуми. Востаннє ми розмовляли по телефону, він вже був настільки ослабленим, що я не міг розчутити його голос в трубі. Ми розмовляли через його батька. І хлопець сказав: «Я знаю, що сказав би всім людям. По-старайтесь стати віхою в історії чийогось життя. Зробіть хоч що-небудь. Що-небудь таке, щоб вас пам'ятали».

Обняти без рук

Раніше Нік боровся за незалежність в кожній дрібниці. Тепер через напружений графік він почав більше справ довіряти патронажному працівнику. Дитячі страхи Ніка не спрацювали. Недавно він заручився, і тепер впевнений, що для того, аби втримати серце нареченої, йому не потрібні руки. Він більше не переживає про те, як буде спілкуватися зі своїми дітьми. Допоміг випадок. До нього підійшла незнайома дворічна дівчинка. Вона побачила, що в Ніка немає рук. Тоді дівчинка схватила свої руки за спиною і поклала голову йому на плече.

Нік не може потиснути нікому руки — він обнімає людей. І навіть встановив світовий рекорд. Хлопець без рук обняв 1749 чоловік за годину. Він написав книгу про своє життя, набираючи на комп'ютері 43 слова за хвилину. У перервах між робочими поїздками він рибалить, грає в гольф і займається серфінгом.

«Я не завжди встаю вранці з усмішкою на обличчі. Буває, болить спина. Але тому, що в моїх принципах є велика сила, я продовжую робити маленькі кроки вперед, кроки немовляти. Сміливість — це не відсутність страху, це вміння діяти, покладаючись не на свої сили, а на Божу допомогу».

Зазвичай батьки дітей-інвалідів розлучаються. Мої батьки не розлучились. Ви думаєте, їм не було страшно? Було. Але вони довірилися Богові. І тепер бачать плоди своїх трудів.

Скільки людей повірили би, якби мене показали по телевізору і сказали: «Цей хлопець молився Богові, і в нього з'явилися руки і ноги?». Але коли люди бачать мене таким, яким я є, вони дивуються: «Як ти можеш усміхатися?». Для них це видиме чудо. Мені потрібні мої випробування, щоб розуміти, наскільки я залежний від Бога. Багатьом людям потрібне моє свідчення, що сила Бога зверхується в неможливі. Вони дивляться в очі людини без рук і без ніг і бачать в них мир, радість — те, до чого прагне кожен».

І ось тепер ми можемо приєднатися до привітань з усього світу: ця на диво стійка і неймовірно позитивна людина, чоловік з великої літери, одружився.

Слава Господу, Який дав їм знайти один одного! Це потіха для багатьох, хто молившись і чекає! Молодята дуже щасливі, і ніяка фізична вада не в змозі цьому завадити. Щастя їм і благословень!

Pravmir.ru.

Притча про щасливу сім'ю

До мудреця прийшов за порадою молодий чоловік.

— Скажи, в чому секрет твого знання? Ти щасливий. Тебе поважають, до тебе йдуть люди, щоб навчитися робити своє життя кращим. Я багато вчуся. А на мене сипляться неприємності.

У відповідь мудрець усміхнувся і поклав свою дружину. Через кілька хвилин зайшла вродлива жінка. Очі її сяяли. І мудрець попросив:

- Люба, у нас гість. Іди, постав тісто на пироги. Жінка пішла на кухню. Незабаром вона повернулася до кімнати і звернулася до чоловіка:
 - Тісто готове, любий.
 - На що мудрець відказав:
 - А тепер додай до тіста горіхів, сухофруктів і меду.

Незабаром вона принесла тачку з пахучим пирогом. Але мудрець не поспішав пригощати гостя:

— Люба, я бачу, як ти старалася, але віднеси цей пиріг убогим.

Жінка усміхнулася і вийшла з кімнати. Здивований гість вигукнув:

— Чи тобі не жаль пирога?

На що мудрець відповів:

— Ти запитував, як стати мудрим. Попроси свою дружину спекти пиріг.

Додому чоловік летів на крилах. Але там його чекало розчарування. Молода дружина теревенила з подругами. Чоловік, все-таки, вирішив виконати пораду мудреця:

- Люба, — почав він ласкаво, — заміси тісто. Дружина незадоволена буркнула:
 - Я зайнята. Вдома є що їсти.

Але чоловік не втихомирювався. Вона проводила подругу і відправилася на кухню. Незабаром повернулася і сказала:

— Тісто готове, але я вирішила зготувати печиво, а не пиріг.

Через годину дружина принесла печиво. Набравши в груди повітря, чоловік випалив:

— Люба, я ціную твою працю, але не могла б ти віддати це печиво вбогим?

— Це чого? — вигукнула дружина. — Який ти турботливий! Лише продукти переводити!

Щодня вона дорікала йому, нагадуючи про цей випадок. Тоді він знову пішов до мудреця.

— Ти обманув мене! Я послухався твоєї поради, але стало ще гірше. Вдома просто нестерпно.

Мудрець посадив гостя і сказав:

— Ти запитував, як я став таким мудрим і успішним. Тепер ти бачиш, що моя дружина — джерело щастя. Ти більше часу витрачаєш на сварку і боротьбу з дружиною, ніж на навчання. Чи є тут мудрість?

— Мені покинути дружину і знайти іншу? — запитав молодий чоловік.

Мудрець нахмурився:

— Ти шукаєш легкого способу. Це неправильно. Вам із дружиною треба вчитися поважати і любити одне одного. Іди додому і зроби свою дружину щасливою. А до цього про книги й не думай.

— Я й так все для неї роблю, — не вгамовувався чоловік.

— А чи щаслива вона? — запитав мудрець. — Ви вибрали одне одного, щоб навчитися любити. А замість цього ти читаєш книги і забув турбуватися про дружину, а вона обговорює тебе з подругами.

Засмучений і розчарований, чоловік пішов додому. По дорозі зустрів продавця винограду. І задав: такий виноград він приносив дружині, коли вони

познайомилися. Дружина так любила його. А він не пам'ятає, коли востаннє пригощав її. Чоловік купив трохи винограду.

Однак порадувати дружину не зміг: вона спала. На обличчі її виднілися сліди від сліз. Він вирішив не будити її. Поставив на стілик тарілку з виноградом...

Проснувшись від ніжних поцілунків. Дружина обнімала його...

Далі щоденні турботи захопили їх обох. Тепер вони вчилися бути уважними одне до одного. Чоловік не торкався книг. Він пам'ятав, що треба відновити мир вдома. Дружина також змінилася: почала доглядати за собою, була ласкава і ніжна і не засиджувалася в подруг.

Через якийсь час в дім до них хтось постукав. Господар відчинив двері. Перед ним стояв хлопець, тримаючи в руках книги.

— Допоможи мені, чоловіче, — попросив він. — Друг направив мене до тебе. Він сказав, що ти знаєш, як бути щасливим. Я вивчаю праці великих мудреців. Але життя моє не змінюється, а дружина стає все злішою.

Вислухавши молодого чоловіка, господар дому усміхнувся:

— Заходь, бажаний гостю. Дружина якраз збирається готувати вечерю.

Тетяна РОМАНОВА.

Світ не знав про Ірену Сендлер до 1999 року. Коли кілька учениць із сільської школи в Канзасі шукали тему для шкільної праці до «Дня історії», викладач дав їм почитати замітку «Другий Шиндлер» про Ірену Сендлер з газети US news and world report за 1994 рік. Одна дівчинка вирішила написати твір про неї.

В Інтернеті знайшовся сайт, котрий згадував про Ірену Сендлер (тепер їх тисячі). І канзаські дівчата почали відновлювати історію цього забутого героя Голокосту, шукали, де вона похована. Яким же було їх подивування, коли виявилось, що вона жива! І живе в маленькій квартирі у Варшаві.

Дівчата написали про неї п'єсу «Життя в банці», котру відтоді поставили понад 200 раз у США, Канаді і Польщі. Відвідували Ірену чотири рази, востаннє — 3 травня 2008 року, за дев'ять днів до її смерті.

Хто ж така Ірена Сендлер?

Ірені було сім років, коли помер її батько, заразившись тифом від пацієнта. Через деякий час до них прийшли представники місцевої єврейської громади, членів якої її батько лікував безплатно.

Рятує узятих на смерть...

2008 року у віці 98 років померла жінка на ім'я Ірена Сендлер. Під час Другої світової війни Ірена одержала дозвіл на роботу у Варшавському гето сантехніком-зварювальником. Будучи німкенню, вона знала про наміри нацистів з приводу євреїв. На дні сумки для інструментів вона почала виносити дітей із гето, а в задній частині вантажівки в неї був мішок для старших дітей. Там же вона возила пса, якого натренувала гавкати, коли німецька охорона впускала і випускала авто через ворота. Солдати не хотіли зачіпати пса, а його гавкіт приглушав звуки, які могли видавати діти. Ірені вдалося винести із гето і таким чином врятувати 2500 дітей. Її ввіймали; нацисти зламали їй ноги і руки і жорстоко побили. 2006 року Ірена Сендлер була номінована на Нобелівську премію миру. Але не була вибрана. Її премію одержав Ел Гор — за слайд-шоу про всесвітє потепління...

Вони запропонували платити за освіту дівчинки. Мати відмовилась від великодушної пропозиції, тому що знала про бідність євреїв у Польщі — але Ірена запам'ятала про це на все життя.

У 1939 році, коли гітлерівська Німеч-

лась у Варшавському управлінні охорони здоров'я — нацисти боялись епідемії, тому санітари мали доступ до гето.

1942 року вона вступила в підпільну організацію допомоги євреям — «Жегота», яка організувала порятунок єврейських дітей. Дітей виводили через каналізацію і підвали будинків, через споруду міського суду, що прилягала одним боком до гето; старших вивозили підводою в мішках зі сміттям, зовсім маленьких — у сумках для інструментів і під сидінням трамваю, маршрут яких пролягав вулицями гето. Малятка в будяку мить могли заплакати, і одна з подруг Ірени, їздова підводи, завжди тримала при собі собаку; при наблизженні німців вона давала псові команду гавкати, чим заглушувала плач дітей.

Операції були розраховані на секундах. Один врятований хлопчик розповідав, як він, затаївшись, чекав за кутком будинку, поки пройде німецький патруль, потім дорухував до 30 і вибіг на вулицю до каналізаційного люку, котрий в ту ж мить відкрили знизу. Він туди стрибнув і каналізаційними трубами був виведений за межі гето.

Найважче, розповідала пані Сендлер, було вмовити батьків віддати дітей. Вони запитували — чи може вона гарантувати їм безпеку? А що вона могла гарантувати? Лише те, що в гето їх очікує неминуча смерть. А на волі, все ж, можна було їх врятувати... І батьки віддавали. Часто траплялось, що наступного дня батьків

уже не було серед живих або вони були відправлені в Освенцім...

Врятованих дітей Ірена влаштувала в польські сім'ї, які заслужували на довіру, а потім розподіляла в притулки і монастирі. Всю інформацію про дітей — їх старі єврейські і нові християнські імена, імена їх батьків, місце перебування вона зберігала в скляних банках, захованих в саду.

А покаранням за допомогу євреям був негайний розстріл. В 1943 році хтось, все-таки, на Ірену див. Рим. 5:5), повинна принести плоди доброчинства всюди, де би ми не перебували.

продовжувала би чинити добро. Хіба це можливо без особистих, глибоких стосунків з Богом?

«По їхніх плодах ви пізнаєте їх», — говорив Ісус. Найвищим показником наших стосунків з Богом є любов, а доброчинство — це один із виявів любові. Адже любов Божа милосердна, любов не шукає свого. Лише любов усе перемагає і ніколи не припиняється. Любов Божа, котра в нас (див. Рим. 5:5), повинна приносити плоди доброчинства всюди, де би ми не перебували.

Сила і святість слова — це наступне, на що важливо звернути увагу. Томас Рендольф якось сказав: «Чоловіки красномовніші за жінок, але жінки володіють великим даром переконання». Сила слова — це вміння переконувати. Для цього не потрібно сперечатися, досить володіти точними фактами. Сила слова потрібна, щоб надихати і мотивувати людей. Словом переконання, підбадьорення і натхнення можна вплинути на людей так, що вони стануть героями.

А що ж таке святість слова? Святі слова — це слова, сказані в душі віри і любові. Вони приносять життя і зцілення. Ісус говорив: «То дух, що оживлює, тіло ж не помагає нічого. Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя» (Ів. 6:63). Апостол Петро попереджує: «Коли хто говорить, говори, як Божі слова» (1 Петр. 4:11). А Павло в Посланні до ефесян застерігає: «Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29). Написано також, що від надлишку серця говорять уста, тому так важливо берегти своє серце.

Правильний характер — третя складова позитивного впливу. Одного разу принцесу Діану запросили на засідання, на якому були присутні всі високопоставлені військові чиновники США. На засіданні обговорювались питання щодо використання протипіхотних мін. Цей вид озброєння Діана вважала особливо нелюдним і жорстоким. І вона змогла не тільки висловити свою думку з цього приводу, а й відстояти її. Завдяки її участі

не сказала, де закопані банки з іменами — це була єдина ниточка, за якою могли би знайти дітей...

Підпільникам цінною величезних зусиль і величезного хабара вдалося зробити так, що її відпустили, офіційно оголосивши про її смерть (її включили в списки розстріляних). До кінця війни вона перебувала під чужим іменем.

У 1943 році нацисти спалили Варшавське гето, прирікши на смерть всіх його мешканців. Із 3,3 мільйона євреїв, що проживали в Польщі на початок вересня 1939 року, загинуло 2,8 мільйона.

Багато років після війни Ірена Сендлер прожила в невідомості, і лише в 1965 році ізраїльський Національний меморіал катастрофи і героїзму «Яд ва-Шем» заніс її в списки Праведників світу і запросив посадити на Алеї праведників нове дерево.

Але комуністична влада в Ізраїлі її не відпустила. Ірена змогла відвідати землю обітовану лише через 18 років, коли в Польщі ввів соціалістичний режим. «Особисте» дерево Ірени Сендлер появилось на Алеї праведників в 1983 році. У 2003-му вона стала кавалером найвищої державної нагороди Польщі — ордена Білого орла, а 2006-го польський президент і прем'єр-міністр Ізраїлю висунули кандидатуру Ірени на здобуття Нобелівської премії миру.

Ірена Сендлер не стала нобелівським лауреатом — премію одержав Гор за презентацію фільму про глобальне потепління. Комітет вирішив, що це більша заслуга, ніж врятування 2500 дітей зі щоденним і щогодинним ризиком розстрілу. Але хай це буде на їхній совість.

Останні роки життя Ірена Сендлер провела у Варшаві, у приватному санаторії Єлизавети Фіковської, яку вона врятувала з гето в липні 1942 року у віці шести місяців: її винесли в ящику зі столітніми інструментами.

Парламент Польщі оголосив Ірену національною героїнею — «за врятування найбеззахисніших жертв нацистської ідеології — єврейських дітей». 2009 року був знятий фільм «Хоробре серце Ірени Сендлер».

Сьогодні багато людей у світі прагнуть володіти владою. Влада дає можливість керувати суспільством, безперешкодно здійснювати свої мрії, плани, прагнення і забаганки. Але небагато, напевне, знають, що влада не завжди приносить щастя і задоволення. Є щось таке, що більше і сильніше за владу, — вплив.

Кожна людина, навіть якщо вона і не володіє владою, здатна на когось справляти вплив. Тому влада сама по собі ніколи не повинна бути самоціллю. Влада — це лише інструмент для ефективного і плідного впливу на суспільство. Правильний і позитивний вплив на людей, на навколишній світ — ось гідна мета християнина.

Вплив жінки в сім'ї і суспільстві очевидний. Жінки завжди мали вплив. Навіть тоді, коли не підозрювали про це. Однак, на превеликий жаль, неправильні уявлення дуже часто заважали і продовжують заважати багатьом людям правильно сприймати жінку.

Хто не чув народні прислів'я на зразок: «Послухай жінку і зроби навпаки» або «Жінка добра, коли вона мовчить». Негативне ставлення до жінки можемо зустріти скрізь і всюди. Причина цього — неправильне розуміння біблійної розповіді з Книги Буття. Єва була першою жінкою на землі. Спокусившись, вона їла плід із забороненого дерева, після чого дала його скуштувати Адаму. Таким чином, у світ прийшов гріх, і як кара за гріх — суд Божий: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорючи: «Від нього не їж», — проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий... І слава його Господь Бог із едемського раю, щоб порати землю, з якої узятий він був» (1 М. 3:17-19, 23).

Не вникаючи глибоко в зміст цього

Вплив і жінка

тексту, дехто може зробити поспішний висновок: «Не слід було Адаму слухати жінки. Чи не тому сталася катастрофа, що він послушався її?».

Що ж насправді було гріхом в очах Божих — послух Адама жінці своїй чи непослух Адама Богові? Ще раз прочитаємо: «І до Адама сказав Він: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорючи: «Від нього не їж», — проклята через тебе земля...» (1 М. 3:17).

З цього вірша ми бачимо, що істинним гріхом Адама був його непослух Богові, непослух одній-єдиній Божій заповіді. Саме Адам повинен був відповідати за свій вчинок. Бог запитував з чоловіка, але це не означало, що жінка не несли ніякої відповідальності: «І Адам не був зведений, але, зведена бувши, жінка попала в переступ» (1 Тим. 2:14). Жінки повинні розуміти, що за гріх, який може мати місце в їх домах, з них відповідальність не знімається.

Але що ж, все-таки, робити чоловікам: слухати своїх дружин чи ні? Так, якщо дружина послушна Богові! Послух Богові — найголовніша умова для жіночого впливу.

Негативний вплив

Будь-який негативний вплив, незалежно від того, чий він — чоловіка чи жінки, катастрофічний для сім'ї, церкви чи суспільства.

Єзавель була дочкою сирійського царя і дружиною Ахава, царя ізраїльського. Знищуючи Божих пророків, вона будувала капища і храми Ваалу. Дочка царя Ахава і Єзавель вийшла заміж за царя Юдеї Єсорама, і про нього написано наступне: «І ходив він дорогою Ізраїлевих царів, як робив Ахавів дім, бо Ахавова дочка була йому за жінку. І робив він зло в Господніх очах» (2 Цар. 8:18). Мати була

нечестивою і виховала нечестиву дочку. Обидві мали вплив на своїх чоловіків. «... Коли віддалити безбожного з-перед обличчя царевго, то справедливо міцно поставиться трон його», — говорив Соломон (Прип. 25:5).

Як навчитися правильно використовувати свій вплив? Дуже часто ми турбуємось про своє оточення, пам'ятаючи, що «погані товариства розбещують добрі звичаї». Звичайно, дуже важливо не потрапити під чийсь негативний вплив, але не менш важливо самим стати джерелом благочестя і святості.

Три складові допоможуть вам позитивно впливати на інших. Найперше, це доброчинство — необхідна частина для позитивного впливу.

Це не щось складне і недосяжне. Це не лише добрі діла, а й особисте життя, в якому немає місця для гріха. Люди можуть бути сповнені внутрішньою підступністю, заздрістю чи злістю, успішно приховуючи це «добрими ділами». Але не про таку доброчинність говорить Писання. Спочатку нам необхідно осяятися, очиститися зсередини, залишити гріх і відновити стосунки з Богом. І лише тоді наші добрі діла будуть мати силу і прославлятимуть не нас, а нашого Господа.

Доброчинність матері Терези була результатом її стосунків з Богом. Вона говорила: «Якщо ви робите добро, а люди звинувачують вас в таємних намірах, все одно робіть добро». Чи ось ще одне з її висловлювань: «Добро, яке ви вчинили сьогодні, люди забудуть завтра, але все одно чиніть добро». Сама вона так і жила. Її багато разів звинувачували, а вона все одно продовжувала залишатися доброчинною. Сьогодні про її діла знає увесь світ, її зараховують до святих, хоч вона сама ніколи не прагнула до слави. Але якщо про неї не говорили і діла її були б забутими, вона все одно

цей вид зброї перестали використовувати і виробляти.

Що ж допомогло Діані мати успіх у своєму виступі перед такими серйозними і впливовими людьми? Звичайно ж, її характер. Вона була м'якою і милою жінкою, однак це не завадило їй досягти поставленої цілі. Один проповідник якось сказав: «Май тверде чоло і м'яке серце». Цілеспрямована жінка з м'яким характером і добрим серцем може добитися багато чого.

Тож слухатися жінки чи ні? Повернімося ще раз до Книги Буття і згадаймо історію про Авраама: «І побачила Сарра сина Агари єгиптянки, що вродила була Авраамові, що він насміхається. І сказала вона Авраамові: «Прожені ту невілницю та сина її, бо не буде наслідувати син твій невілницю разом із сином моїм, із Ісаком» (1 М. 21:9-10). Аврааму не подобалась ця порада Сарри. Набагато приємніше було, коли Сарра порадила йому ввійти до Агари, своєї невілниці (див. 16-й розділ). Але що говорить йому Бог? «Нехай не буде не до вподоби тобі це через хлопця та через невілницю твою. Усе, що скаже тобі Сарра, послушай голосу її...»

В Авраама був же негативний досвід слухання рад Сарри. Швидше за все, він більше не хотів робити те, що радила йому жінка, але Бог сказав: «Послухай голосу її». Хтось би напевне хотів викреслити це з Писання, надто вже бентежить це Боже повеління.

Але не робіть поспішних висновків. Це не означало, що з цієї миті Авраам підпав під владу Сарри. Думати так само неправильно, як неправильно робити висновок, що чоловікам ніколи не треба слухатися своєї дружини тільки через те, що Єва дала колись Адамові неправильну раду. Деякі чоловіки дуже жаліють нині за тим, що вчора не прислухались до голосу дружини, коли Бог промовляв через неї.

Нехай Божа любов і Божа милість дадуть сили кожній дружині, сестрі і матері. Кожній, котра любить Бога і послушна йому у всьому. Кожній, котра готова бути посудиною до слави Господа Ісуса Христа в цей час.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Коли в щурячого товариства не залишалося сумнівів, що серед них завівся вовк в овечій шкурі, пацюки йшли із цього місця. Причому йшли в ста випадках зі ста. Тварини немов боялися отруїтися флюїдами трансформованого пацюка. Вони боялися стати такими ж. Інстинктивно почували: якщо їхня свідомість вбере нові установки, виникне суспільство без галм, суспільство зрадників і лицемірів, споживче товариство егоїстів. Атмосфера аморальності зруйнує механізм соціального захисту, й загинуть усі.

Напрошується питання: чому товариство не могло знищити «короля»? У цьому теж є глибокий зміст. Колективний розум, тут можна вважати інстинкт, прораховував, що в ліквідації візьмуть участь найдужчі особини, еліта суспільства. Хто знає, що з ними буде, коли вони вп'ються зубами в живу плоть аморального побратима. Чи не заразяться самі його раціональною логікою? Навіть пацюки не хочуть жити в суспільстві, побудованому на постійній війні один з одним. У цьому пацюки однозначно розумніші від багатьох людей.

Якщо пофантазувати й уявити, що суспільство не покинуло аморального побратима, а залишилося з ним жити, легко допустити, що він заразив би еліту. Замість одного «щурячого короля» з'явилася б ціла каста таких «мутантів». Не маючи принципів, вони швидко перемогли б традиційну еліту. Далі знайшли б спосіб надати новому порядку статусу справедливості й законності. Якщо зовсім відпустити віжки фантазії, логіка приводить до утворення демократичного суспільства. Члени нового суспільства самі вибирали б тих, хто буде харчуватися цим самим суспільством.

Пацюків рятую від такої трансформації відсутність волі в людському розумінні і відсутність потужного інтелекту. Вони керуються інстинктом. Інстинкт визначає головну цінність суспільства не їжу й навіть не життя окремого пацюка, а моральність. Це фундамент, на якому побудована будь-яка соціальна конструкція. Заради її цілісності вони йдуть геть від джерела зарази. Зберігаючи фундамент, пацюки зберігають себе єдиним суспільством із традиційною шкалою цінностей.

У людського суспільства немає такого інстинкту. Але воно теж засновано на моральності. Якщо забрати цей фундамент, вся конструкція швидко перетворюється на гору сміття, яка починає перетирати себе до стану пудри, тобто коли дрібніше вже нікуди. Перетерти в пудру – значить, відокремити, відрізати від коріння, традицій, укладу, звести нанівець моральні підвалини. Для суспільства останньою стадією роздвінення є момент, коли воно перетворюється на нічому не зв'язаних індивідів. Це атомізоване суспільство, людський пил, будівельний матеріал для нового світового порядку.

Подивіться на стіл, за яким сидите, на меблі та інші речі в кімнаті. Вони складаються з різних матеріалів. Кожен предмет – ніби прообраз певного народу. Предмети самотні й несподівані. Поки вони цілі, з них неможливо створити щось єдине. Але якщо їх всіх – і керамічну вазу, і пластмасу, і папір, і мебельні плити перемолоти в пил і перемішати, вийде однорідна маса. Потім цю кашоподібну масу – під прес, і тиск створить щось принципово нове. Це може бути що завгодно, будь-яка конфігурація, характеристики якої навіть припустити важко. Це можна сказати і про нації і народи. Якщо їх перемолоти аморальністю, ворожнечою, розпущеною, бездуховністю з масовою культурою, і потім цю кашоподібну масу покласти під прес, то вийде щось принципово нове.

Руйнування людського суспільства здійснюється за технологією «щурячого короля». Весь удар сконцентрований на руйнуванні моральності. Всіма способами випалюється поняття «свій». Суспільство вже дійшло до такого стану, коли людям однакою, хто ними править і що взагалі відбувається у світі. Споживацьке суспільство вчить: своїх у природі немає. Всі чужі, усе – потенційна їжа. Найоптимальніша їжа – ті, хто перебуває поруч і вважає себе своїм близьким. І не підозрює, що насправді ти «щурячий король». Він вірить, а ти його жереш.

Таких «щурячих королів» у сучасному суспільстві стає все більше. Це найстрашніші хижаки. Вони поєднуються в угруповання, розглядаючи співвітчизників, як бидло (їжу). Відкривши «істину», що своє щастя можна побудувати на чужому нещасті, спочатку вони «пожирали» народ відкрити

«Щурячий король», Експеримент над суспільством удався!

то. Потім виявили, що найоптимальніший варіант – пожирати під завесою гарних високих слів.

З екранів полилися потоки обіцянок і пишномовних слів про свободу і рівність. Споконвічно «королі» не збиралися виконувати обіцяне. Для них це був лише спосіб заманити «їжу». Вони рвалися на ключові вузли суспільства, щоб під прикриттям гарних слів жерти своїх. З кожним роком вони набиралися сил, ставали більш сильними, верткими й небезпечними. Головна їхня небезпека – зовні вони не відрізняються від здорових членів суспільства. Вони навчилися так маскуватися, що виглядають краще за своїх чесних побратимів. Але якщо не слухати слова, а дивитися на справи, неважко розглянути суть цих істот.

Вся міць їхнього розуму й волі зосереджена у вузькому егоїстичному секторі. Вони розумілися мислити категоріями суспільства і держави. Вони думають тільки про себе і свій виводок. Вони харчуються своїми побратимами так само, як той щурюк. Їх багато, вони неймовірно розплодилися, і їхня кількість продовжує зростати. Вони поділилися на дрібних і великих, розбивши країну на мисливські угіддя, місця полювання й годівлі.

Дрібні «пацюки», які опинилися в карному секторі, міркували: от лежить п'яний, у кишені гроші. Однаково хтось візьме. То чому б не я? І брав потихеньку. Потім брав у напівп'яного. Мовляв, він однаково проп'є, а мені гроші потрібні на правильні справи. А потім приходив до думки: якщо грошей усім не вистачає, всі погано живуть, то нехай виживе сильніший. Далі виглядав жертву, бив по голові й грабував. При відсутності моральності проти такої логіки не заперечив.

У бізнесі логіка спочатку приводила до думки, що людину можна звільнити, викинути на вулицю. Хід думки зрозумілий: якщо не викину і розорюся, врешті-решт, вона однаково опиниться на вулиці. І я разом з нею. Якщо вона однаково там опиниться, нехай вже краще без мене. І звільняв.

Другий етап: нехай працює, але зарплату можна не платити. Інакше розорюся, і всі опиняться на вулиці. А так підприємство збережеться. І починалися свідомі затримки виплат.

Третій етап: підприємець свідомо починав виробляти шкідливу для здоров'я продукцію. Якщо буду думати про долю незнайомих людей, розорюся. Нехай самі про себе думають. Для нього побратими були не більш ніж тепле живе м'ясо, що само в рот повзе.

Аналогічно міркували політики. Перше поїдання трупа – це обіцянка того, що свідомо виконати неможливо. Логіка: якщо не будеш обіцяти повний мішок, тебе не виберуть. Виберуть іншого, гіршого від тебе, який обіцяє все без обмежень. Якщо суспільство все одно буде обманутим, але в одному випадку ти опинишся в числі переможених, а в другому – в числі переможців, то нехай буде другий варіант.

Аналог другого етапу зламу моральності – пожирання напівживого побратима – це торгівля місцями у своїй партії. Логіка теж зрозуміла: на вибори потрібні гроші. Якщо вдавати «гімназистку», гроші візьмуть конкуренти. Отож гроші все одно хтось візьме. То нехай краще візьму я, аніж хтось.

Третій етап – пожирання живого й здорового побратима – лобювання законів, які йдуть на шкоду суспільству. Логіка та сама. Якщо ти відмовишся брати участь у прямому грабежі суспільства, його пограбують інші. Людожерський закон однаково проштовхнутий, то яка різниця, через кого це буде зроблено. Краще хай через мене.

Сьогодні політичний публічний сектор – це збіговисько «пацюків» останньої стадії. У них немає нічого святого, нічого особистого, тільки бізнес. І цей процес не може зупинитися. Він буде вдосконалюватися, підкоряючись раціональній логіці.

Державним чиновникам за допомогою раціональної логіки поступово зламали моральність. Спочатку багато хто соромився, коли їм пропонували гроші. Радянські установки, що це, мовляв, підло, це працювали. Потім хабар називали іншим словом, що зняло рефлекс на слово «хабар», і процес пішов.

Хабарів тепер не брав ніхто. Тепер «відкочували», «заносили» і «пиляли». Це вже були не злодії, а шановані члени суспільства, які використовують «вікно можливостей». Відбулося найстрашніше – за замовчуванням і негласно в очах суспільства це було легалізовано. Людина могла торгувати своєю честю. Суспільство довірило йому загальну касу, а він за хабар роздавав її хижакам. Порядна жінка відкине пропозицію за гроші вступити в інтимні відносини. Чиновники споживчого суспільства, що торгують суспільним благом, опустили нижче жінки, яка торгує тілом. Та хоч своїм торгує, а ці – чужим. У цілому це називалося «діловий підхід до життя».

На певному етапі дійшло до того, що пропонували офіційно визнати: в адміністративному секторі склався ринок зі своїми правилами й розцінками. А коли так, чому б його не узаконити? Простіше кажучи, надійшла пропозиція узаконити казнокрадство й корупцію, а заодно й проституцію. Мовляв, усі ж знають, що це є! На той момент легалізація всіх трьох пороків була відкинута, але процес розкладання йде, усе мінеться...

Практика свідчить: явище, якщо воно має коріння в суспільстві і йому ніщо не може протистояти, одного разу буде узаконено. Сюди можна віднести гомосексуалізм, наркоманію та інші збочення. Усе буде продаватися й купуватися. Що не може продаватися, те зникне. Наприклад, совість, тому що вона в момент продажу випаровується.

Перший етап зламу моральності держслужбовців – пропонували хабар у вигляді подяки за легальну, але, наприклад, прискорену роботу. Потім пропонували «з'їсти напівживого». Це виражалося у виконанні двозначних замовлень. Наприклад, пробити через бюджет фінансування якої-небудь школи, а з виділеної суми взяти відкат. Логіка та ж – відмовишся ти, погодиться інший. А тут і сам заробиш, і дітям користь.

Третій етап – «поїдання живих і здорових». Під пристойним приводом пропонується украсти, наприклад, гроші для хворих. Схема зовні, як правило, дуже благородна. Але знаючі люди все розуміли. І знову та ж логіка – не ти візьмеш, інший заметушиться. Краще ти нікому не зробиш, бюджет розпилять, а ти залишишся в дурнях.

«Щурячі королі», які пройшли всі кола логіки, сприймають свій народ як харчі. Харчі їм сподобалися, і вони вже самі проявляють ініціативу. Апетити ростуть, техніка вдосконалюється, «пацюки» збиваються в угруповання, між якими починається конкуренція.

Щоб було зрозуміло, члени цих угруповань не вважають подільників за своїх. Своїх там у принципі не може бути. Це партнери, що допомагають один одному пожирати побратимів. Як тільки партнер слабшав, його відразу пожирають колишні партнери. Ні, навіть не колишні. Той, хто пожирає, і той, кого пожирають, продовжують залишатися партнерами. Почала навіть культивуватися нова мораль, суть якої – нема за що ображатися на мене, сам винний, що розслабився, а я тільки скористався. Нічого особистого, просто бізнес!

Нові умови породжують нову логіку. Партнерство зводиться до пожирання слабого, ким би цей слабкий не був, хоч брат рідний. «Пацюки» залишалися довочиненими партнерами, до самої смерті. Якщо ослаблений партнер, який зібрався поласувати побратими, неабияк покусаний, устигав утекти, він починав викри-

вати «щурячих королів», виносив сміття з хати. Так він сподівався відновитися на колишнім місці. Комуś це вдавалося, і його знову приймали, наче нічого й не було. Ну, подумаєш, хотів жерти мене, а я не дався. Тепер разом сидимо й думаємо, як кого жерти, і стежимо, чи не ослабшав партнер, чи не приступити до трапези. Стримуючим фактором є сила партнера і така ж його готовність жерти тебе.

Намальована нами картина – лише блідий відбиток нинішньої ситуації. Поки люди приймають за чисту монету слова про волю, щастя й рівність, поки «працюють» електоратом, ходять на вибори або беруть участь в «різноварних» революціях, вони, самі того не усвідомлюючи, створюють систему, яка плодить «щурячих королів». Одні люди сьогодні пожирають інших. Звісно, ті, хто нагорі, особисто не маються у крові. Це на нижньому рівні «пацюків» іде пряме пограбування побратимів. На верхньому ж відбувається опосередковане людожерство. І в таких масштабах, що нижнім і не снилося. Гроші, отримані вищеописаними способами, це чуже горе, страждання, смерть. Якщо «пацюки» лисніють від жиру, значить, хтось втратив життя. Це тільки здається, що слабкі розставлялися лише з гаманцями. Ні, ці процеси приводять до фізичної смерті найбільш слабких членів суспільства. Переконалися в тому неважко, подивившись динаміку смерті й народжуваності. Вимирають держави, що опинилися під владою «щурячих королів».

Не можна звинуватити людей у тім, що вони не можуть пов'язати корупцію, розбещення й безпринципність із особистим горем, особистими проблемами. Занадто довгий причинно-наслідковий ланцюг виходить. Інтуїтивно вони догадуються, що їх дурять, але от де і як...

Для того й потрібна еліта, щоб сильні захищали слабких.

На сьогодні менш ніж 10% людей володіють більш ніж 90% всіх коштів. І розрив між багатими й бідними постійно збільшується. А близько мільярда людей голодують. Дійсно, влада розбещує, а абсолютна влада розбещує абсолютно. І наше демократичне суспільство – яскравий тому приклад.

Але задумаймося: неже ті, хто знаходиться по той бік барикад, не такі самі люди, як і ми? Може, у них інший колір шкіри? Може, вони не вміють відчувати і плакати? Може, у них не має батьків? Чи вони не дихають тим самим повітрям і не ходять по тій самій землі? Один солдат сказав, що, вбиваючи інших, він вбиває частину самого себе. До нас ставляться, як до піддослідних щурів, а ми добровільно дозволяємо ставити на собі ці нелюдські досліди. Нас перетворили на загнаного егоїстичного звірка, котрий думає лише про себе і про своєї потреби. У нас є наша затишна клітка з водою, їжею, розвагами, у когось більша, у когось менша. Але це всього лише клітка, в'язниця. І щоб вам не говорили, лише в Бога є ключ виходу з неї.

Сьогодні спосіб життя «щурячого короля» непомітно і швидко поширився по всьому суспільству. Люди, заражені вірусом суперництва і відчуженості, звикають до активної конкуренції і до так званого еволюційного закону сучасних джунглів, котрий проголошує, що виживає найсильніший. Скрізь і всюди вселяють думку, що коли ти поступливий, ввічливий, добрий і щедрий, ти завжди будеш в програвші. Тобі треба звільнитися від цих непотрібних слабкостей, які стають перешкодою на шляху до успіху і багатства. Ти мусиш почати грати за правилами, котрі тобі диктують, бо інакше не станеш успішним і щасливим.

Але це обман. Тому що саме добрі риси характеру і віра в Бога – основа щастя і благополуччя людини зокрема і суспільства в цілому. Ми самі створили суспільство,

в якому треба виживати, а не жити, в якому страшно увечері гуляти вулицями, в котрому людям байдуже до потреб інших, навіть найрідніших людей. Таке суспільство приречене на загибель і саморуйнування. Звертаємось до вас, «щурячі королі»: ви попались на сир в мишоловці. Якщо ви думаєте, що влада і гроші додадуть вам ваги, то ви помиляєтесь. Це ілюзія, в яку ви повірили. Сьогодні ви живі, а завтра можете померти. Ваше життя і благополуччя в руках Бога, Котрий дарував вам все це. Лише Він може спасти вас від зла і смерті. А прийти до Нього можна лише через Його Сина Ісуса Христа, Котрий сказав: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів.14:6). Лише Бог може подарувати справжню свободу. Бути вільним означає бути веденим любов'ю і добрими намірами, а не хитро, злобою, жадібністю і жорстокістю. Бо хто ким переможений, той тому і раб. Зло знищує самого себе. Якщо придивитися, то ми побачимо того егоїстичного «щурячого короля» всередині кожного з нас. Але його можна прогнати зі свого серця і розуму, і Бог нам в цьому допоможе. Тому що ми покликані для того, щоб жити свято, тобто бути відділеними від гріха.

Грядуть великі переми і випробування. І нам не слід уподібнюватися диким тваринам і опускати до рівня, на якому виживає найсильніший. Треба жити за Божим Законом, допомагати один одному, довіряти і головне – любити. Якщо ти сильний, допоможи слабкому і станеш ще сильнішим. Люди, втягнені в світову фінансову схему, часто стають агресивними суперниками зі спаленою совістю. Але ми не вороги один одному, і навіть в часи труднощів треба залишатись людьми і допомагати слабким і нужденним, а не влаштовувати бунти, погроми, грабежі і насильство. Досить пожирати один одного. Не треба боротися з системою, тому що ця боротьба неминуче породжує іншу систему, як правило, ще гіршу. Людям підтовхують на боротьбу із владою, але на зміну їй прийде ще більш згубна, деструктивна, брехлива і підступна система.

Від кожного з нас залежить, стане суспільство кращим чи далі скочуватиметься у прірву. Почнімо з себе. Попросімо Бога змінити наш розум і серце. Покаяймося перед Ним!

Покайтесь – означає змінити своє мислення, змінити гірший спосіб життя на праведний. Нині триває інформаційна війна за розум кожної людини. Не треба вестись на думку більшості чи на неправдиві обіцянки або виконувати деструктивні і безумні накази. Але для цього треба стати особистістю. Якщо ви солдат чи охоронець порядку, насамперед залишайтеся людиною і пам'ятайте, що перш ніж виконувати той чи інший наказ, треба добре подумати. Не виконуйте безумних наказів і не вбивайте подібних собі. Це гріх, за який ви будете відповідати перед Богом. Тільки правильне розуміння Бога, віра в Нього і любов – основа здорового суспільства і щастя. «Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов! Любов Божою до нас з'явилася тим, що Бог Сина Свого Однородного послав у світ, щоб ми через Нього жили» (1 Ів. 4:8-9). «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів 3:16).

В єдності немає нічого поганого. Але об'єднувати нас повинна любов та істина. Ісус гряде! Він Цар над царями і Пан над панями, Він наша надія і спасіння. Відновити мир і справедливість здатен лише Христос, Котрий ось-ось повернеться на землю, щоб встановити Своє Царство і назавжди знищити гріх.

Християнство – це рятівна істина, яка змінила життя тисяч людей і може змінити і ваше життя. Однак поверхневе розуміння християнства, ґрунтоване на упередженнях і забобонах, на думках та поглядах інших людей, а також спотворене уявлення про Бога перешкоджають прийняти істину і отримати спасіння. Багато так званих християн зганьбили Бога своїм лицемірством, оманною і жадібністю, замінивши істину об'єднання, язичництвом. Ісус передбачив, що так буде і що кожен, хто вбиваєте правдивих християн, буде думати, що тим самим він служить Богу. Але так будуть робити ті, хто не пізнав Бога. До тих пір, поки у світі існує гріх, завжди будуть існувати горе, смерть, неправда, війни, біль і страждання. Та незабаром все зміниться, тому що Ісус гряде! Чи готові ви до зустрічі з Ним?

**Християнський проект
«СИЛА ПРАВДИ».**

ВІРУЮ

Для чого потрібна церква?

Це питання за своєю важливістю стоїть відразу після питання про те, чи потрібен людині Бог. Якщо припустити, що людина вже для себе чітко вирішила, що Бог їй потрібен, то настає час розібратися з тим, чи можна без церкви вірити Богові і зростати духовно.

Що ж таке церква? У Законі України «Про свободу совісті та релігійні організації» це пояснюють так: «Церква (релігійна громада) є місцевою релігійною організацією віруючих громадян одного й того ж культу, віросповідання, напрямку, течії або толку, які добровільно об'єдналися з метою спільного задоволення релігійних потреб».

Тлумачний словник каже, що церква – це релігійна організація духовництва і віруючих, об'єднана спільністю вірувань і обрядовості; будівля, в якій відбувається християнське богослужіння.

А Біблія як авторитетне Боже Слово повідомляє нам, що церква – це християнська релігійна спільнота, встановлена Ісусом Христом, загал віруючих, що творять одну спільноту (народ Божий); за християнською теологією це Тіло Ісуса Христа і місце дії Святого Духа, а ще – зародок Царства Божого на землі.

На перший погляд, це виглядає якось надто складно і навіть незрозуміло. Але насправді все дуже просто. Церква – це не просто будівля чи храм, це навіть не звичайне об'єднання людей в межах одного віросповідання. Це ті, хто увірував в Триєдиного Бога, зрозумів, що Бог віддав Сина на смерть заради кожної людини особисто. Ті, хто це прийняв і визнав свої гріхи, став частинкою Тіла Ісуса. По всьому світу. У кожному куточку планети, де проповідувалося слово про Христа, є спасенні від гріха люди, які тепер очікують другого приходу Ісуса.

Найкращим біблійним зразком є першоапостольська церква, яку створив Бог і до якої увійшли учні Ісуса та Його перші послідовники. Після воскресіння Ісуса і Його вознесіння перші християни були покликані продовжити Божу справу на землі і явити людям Його любов. Це завдання не відмінює ніхто до сьогодні, і основним призначенням кожної християнської церкви далі залишається завдання показати Бога на землі. Кожній людині, у кожній ситуації. Заявити позицію, сказати правду, відстояти істину, проявити любов.

Першоапостольська церква стала рушієм всесвітніх перемін і поширення християнства. На зібраннях перших християн панувала атмосфера братерства, взаєморозуміння, рівності, підтримки і допомоги один одному. Перші християни разом молилися, разом навчалися Божим істинам і довіряли Богові своє життя. Як результат, нові й нові люди приходили до Бога. Звідти взяло свій початок християнство і поширилося по всьому світу, ставши найчисельнішою релігійною групою.

Але найголовніше не те, скільки їх було, а те, що це люди, які пішли за живим Богом і довірили йому своє життя. Так, християнство роздробилося на конфесії і напрямки, течії і відгалуження, але в основі залишився Ісус Христос – Спаситель світу і кожної людини особисто. Церква переживала гоніння різного роду і в різні часи (і навіть тепер), але вистояла і далі зростає. І це тому, що вона – не продукт людського розуму, а творіння самого Бога. Він сказав, що ніщо не здолає її.

Чому потрібно належати до церкви? Існує цілий ряд незаперечних аргументів на користь того, чому християнин не може бути сам по собі, а повинен стати частиною громади:

– Бог рахується з нею як з Тілом

Ісуса і приїде за нею, а не за окремими людьми;

– саме в церкві люди можуть проявити і відобразити взаєморозуміння, жертвну любов і підтримку як вищі Божі стандарти.

– Завдання церкви – звіщати усім довкола про правду. А правда в тому, що весь світ лежить у злі і всі люди грішні, але через смерть і воскресіння Ісуса Христа прийшло спасіння кожному, хто покається і увірує.

– Один у полі не воїн. Існує особистий ворог кожної людини – диявол. Його ціль – звести і згубити людину. І він над цим дуже потужно працює. Тому встояти проти спокус, хитрощів і смертельного тиску з його боку самотужки просто не реально. У цьому має допомогти Сам Бог і Його церква – інші брати і сестри, як ми їх називаємо. Відома життєва історія, яку кожен вивчав у школі, доносить нам просту істину: якщо галузки зв'язати до купи, то зламати їх неможливо. Сила єдності здатна перемогти будь-які перешкоди. А якщо за цією єдністю стоїть Бог, то ця сила примножується.

– Церква – це стовп і підвалина істини. А ми живемо в час, коли справжня істина стає на вагу золота.

– Ми потрібні іншим людям. Для підтримки, для підбадьорення, настанови, спільної молитви тощо. Божі принципи несумісні з егоїзмом, індивідуальністю. І якщо питання віри Богові дуже особисте, то питання християнського життя і служіння йому набуває до деякої міри колективного характеру.

Яку церкву вибрати? Це питання для багатьох стає дуже актуальним, а часто навіть болючим. Сьогодні стільки церков, стільки конфесій, стільки віросповідань, і майже всі заявляють, що вони правильні. Що ж робити? Де істина?

Відповідь проста – церква повинна максимально відповідати вимогам і стандартам Євангелія Ісуса Христа. А її віровчення та богослов'я має бути вільне від людських домішок, надуманих традицій та обтяжливих обрядів. Церква повинна показувати людині Христа і Його любов, допомагати долати спокуси і життєві перешкоди, стати другим домом для християнина. Ніякої формальності, ніякої пишноти, ніяких нереальних чи беззмстовних вимог. Церква повинна допомагати зростати у вірі в Бога і давати можливість допомагати рости у вірі іншим. Євангеліє і Христос в основі – ось головний дзвіз, яким має бути споряджена будь-яка сучасна християнська церква.

Знайдіть таку громаду у своєму місті чи селі і зростаєте в Бозі! Пам'ятайте, що Бог дуже рахується зі Своєю церквою, дбає про неї, захищає і зміцнює. Дає курс, вказує дорогу, і кожен, хто знайшов Бога, може зростати у вірі разом з іншими християнами.

Не забуваймо про три основні складові духовного зростання християнина – молитву як спілкування з Богом, читання Біблії для зміцнення в Ньому і спілкування з іншими віруючими людьми. А це найкраще можна реалізувати саме в церкві. Цього не замінить ніяка книга, ніякий он-лайн проповідник, ніякі соціальні мережі чи віртуальне спілкування, ніякі гуртки за інтересами, політичні партії чи телевізійні шоу. Це можна знайти лише там, де прославляється Ім'я Ісуса Христа, де Він на першому місці, де люди точно знають, що за них дорого заплачено.

«... Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!» (Еф. 5:25-27).

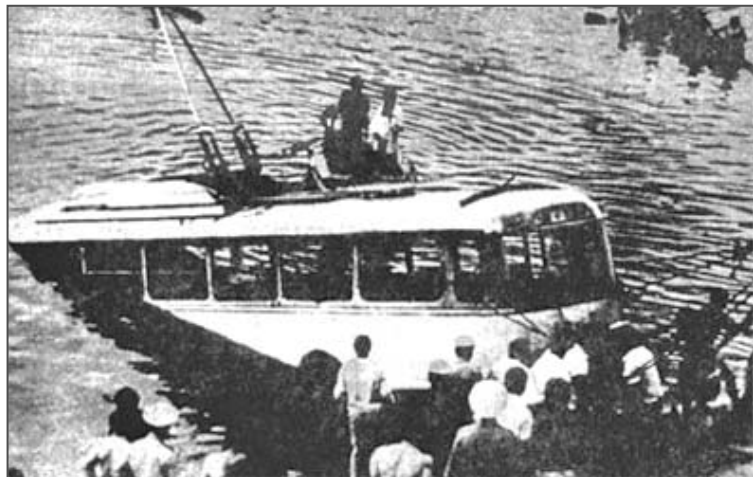
Олександр САВЧУК.
Магістр політології.

Затоплений талант

Одного разу, 35 років тому, один радянський спортсмен назавжди залишив заняття спортом. Здавалось би, цілком звичайна історія, таких у спортивному світі тисячі. Але це лише на перший погляд. Тому що мова йде про 11-кратного рекордсмена світу, 17-кратного чемпіона світу, 13-кратного чемпіона Європи, семикратного чемпіона СРСР. Спортсменів з таким послужним списком у всій історії спортивних змагань можна полічити на пальцях. І ось на піку своєї форми, у зеніті слави і кар'єри він раптом відходить з великого спорту, щоб через кілька років відкрити в Москві маленьку майстерню з пошиття взуття.

Цей чоловік у повному смислі цього слова закопав свій талант в землю, точніше, втопив його в холодній і брудній воді Єрванського озера. Але дорікнути йому за це навряд чи повернеться язик.

Того дня, 16 вересня 1976 року, в Єрвані зірвався у воду тролейбус, що проїжджав дамбою. 92 пасажери опинилися заживо похованими на десятиметровій глибині. Вони були приречені на неминучу загибель, якби не одна обставина: саме в той час вздовж озера робив тренувальний пробіг багатократний чемпіон світу з водного плавання Шаварш Карапетян. Потім експерти визнають: ніхто на світі просто фізично не зміг би зробити те, що зробив тоді Шаварш.

Пірнувши в закаламучену падінням тролейбуса воду, він розбив ногами заднє скло і почав витягати знепритомнілих пасажирів. Понад 20 хвилин в льодяній воді. 20 врятованих життів. Насправді він витягнув з тролейбуса більше людей, але не всіх вдалося врятувати. Коли Шаварш в черговий раз виривався на поверхню, перехожі, що стовпилися на дамбі, бачили, що все його тіло розтерзано осколками розбитого вікна.

Потім, на запитання, що ж було тоді найстрашнішим, Шаварш відповів: «Я точно знав, що, не зважаючи на всю мою підготовку, мене виста-

чить на певну кількість занурень. Там, на дні, видимість була нульова, тому я навіпамаки хапав людину і плив з нею на поверхню. Одного разу виринув і побачив, що в руках у мене... шкіряна подушка від сидіння. Я дивився на неї і розумів, що ціна моєї помилки — чийсь життя. Ця подушка потім не раз снилася мені ночами».

Такий подвиг коштував йому тяжкої двобічної пневмонії, ускладненої за-

гальним зараженням крові, — в озеро скидалися міські каналізаційні стоки.

Лікарі заледве врятували йому життя, але про повернення в спорт не могло бути й мови: Шаварш Карапетян став інвалідом.

Він назавжди загубив свій видатний талант плавця. Але дар любові до людей, який так щедро відпустив йому Господь, він примножив за ці страшні 20 хвилин багатократно.

Не вбивай

У боротьбі з абортами велику роль відіграють оповідання з життя. Люди розповідають, як зіткнулися з проблемою абортів, який вибір зробили і які наслідки цього. Зазвичай про таке пишуть жінки з метою переконати інших зробити правильний вибір.

З таких оповідань складають брошури і листівки. Це потрібно для того, щоб якомога більша кількість людей замислювалася і не допускала дітовбивства, якщо проблема торкнеться їх особисто.

Ось приклад, коли знайомство з чудовою людиною почалося з оповідання, у якому вона вилила душу і яке, сподіваємося, допоможе сильним людям агітувати проти абортів, а слабким – зробити правильний вибір.

Трохи більше року тому мені довелося приймати рішення... У моїх руках тест... Я добре знала, що означають дві рисочки – третя вагітність. Син тільки пішов у перший клас, доньці чотири роки, крім них і чоловіка у світі немає нікого. Він сказав, що прийме моє рішення, яким би воно не було, а в очах – благання не ускладнювати наше життя.

Сім днів пекла, сліз, роздумів, страху. Строк зовсім маленький, тижнів два-три. Безсонна ніч, а під ранок прийняла остаточне рішення – аборт. Заснула і побачила себе в пологовій залі. Народжую дитинку, бачу навіть пуповину, яка нас з'єднує, декілька разів чую голос акушерки: «У вас дівчинка, дівчинка!». Потім – лікарняне ліжко, я лежу на ньому, до мене підбігає дівчинка десь двох років, кричить: «Мама! Мама!». Притискається до мене і міцно обнімає. У неї темно-русяве волоссячко і такі прекрасні синьо-голубі оченята.

Я прокинулася, пам'ятаючи все до дрібниць, прокинулася з чітким усвідомленням того, що буду народжувати. Коли прокинувся чоловік, все розказала йому. Він мовчав, та мені на ту мить було байдуже. Я розуміла, що навіть якщо весь світ від мене відмовиться, я обігну і наяву, мою донечку.

Вагітність була легкою. Так, я комплексувала, не хотіла зустрічатися знайомих, ховала животик. Не хотіла, щоб думали, що народжую через гроші. Тоді підтримав чоловік. Хоча, чесно кажучи, місяців шість порожнеча в душі стосовно

нього була – образа за ті часи, коли потрібно було обирати. Перед Новим роком пішла на ультразвуку разом з донечкою, сином і чоловіком. Хлопці залишилися у коридорі, а ми зайшли до кабінету. Через хвилин 10 вже не йшли, а бігли, тримаючись за руки! У нас буде дівчинка! Хлопці прибрали вдавано-розчарованого вигляду, а я була така щаслива!

Наприкінці квітня 2011 року я стала мамою втретє – народилася дівчинка вагою 3300, русая, з казковим кольором очей – ні в кого з нас немає подібного. Вона дуже зміцнила стосунки між дітьми – раніше вони ворогували, а тепер нерозлучні. А моє серце перші кілька місяців було сповнене таким боєм і провинкою за ті мої роздуми про вбивство... Мені так з нею добре – я навіть обіди готувала вночі, щоби вдень ми були нерозлучні.

Я вважаю, що прийняте мною рішення було найважливішим у житті. Прийняте завдяки безмежному бажанню крихітної дитиночки жити.

Вероніка ДАВИДЕНКО.

м. Київ.

Ось так щиросердно й відкрито людина здатна розповісти про своє життя заради збереження невинних дітей. Сподіваємося, це оповідання зворушить читачів, і кожен замислиться над тим, що він зробив для боротьби з абортів і що може зробити, приєднавшись до нашого руху – руху Всеукраїнського громадського об'єднання «Ми Проти Абортів» (mpa.org.ua).

Правда про куріння

Кожні дві секунди у світі помирає одна людина. Люди гинуть через війни, голод, СНІД та з багатьох інших причин. Мільйони людей стають жертвами тютюну лише з однієї причини: вони не знають правду про куріння.

Дослідження показало, що коли взяти тисячу людей 20-річного віку, які курять, і прослідкувати за ними до 70 років, то можна спостерегти таку картину:

- одного з них вб'ють,
- дев'ятеро загинуть у дорожньо-транспортній пригоді,
- 250 знищать куріння,
- ще 250 людей помруть після 70 років від хвороб, пов'язаних саме з курінням.

Кожні десять секунд з'являється нова жертва тютюну. З 1950 року куріння вбило 62 мільйони чоловік – більше, ніж загинуло у Другій світовій війні.

Факти про куріння

- На планеті курить приблизно 1,3 мільярда людей.
- За секунду викурюється 300 000 цигарок.
- Куріння викликає 6% смертей у всьому світі.
- Щорічно від куріння вмирають три мільйони людей.

- 300 мільйонів дітей, які живуть сьогодні, будуть убиті тютюном у дорослому віці.
- Загальна маса недопалків на планеті за рік сягає 2 520 000 тонн.

Тютюнова статистика України

В Україні курять кожен другий чоловік і кожна п'ята жінка.

Всього в країні нараховується близько 9 мільйонів активних курців – третина працездатного населення.

Україна посідає 17-те місце в списку країн-лідерів за кількістю курців.

Щорічно до числа курців долучається 100 000 українців.

Кожен четвертий підліток в Україні викурює першу цигарку у віці 10 років.

Україна – друга країна у світі (після Чилі), де у віці 13-15 років курять більше 30% юнаків і дівчат. І друга у світі за кількістю викурених цигарок на одного громадянина. На кожного українця припадає понад 2500 цигарок – майже сім щоденно.

Економічні збитки України від тютюну становлять близько 2 мільярдів доларів щорічно.

За офіційною статистикою, в Україні щороку від хвороб, пов'язаних з курінням, помирає 120 тисяч людей.

«Україна перетворилася на звалище вбитих дітей Європи»

«За 20 років незалежності України ми свідомо і добровільно вбили 40 мільйонів людей. З карти зникла ще одна така країна, як Україна. Гріх абортів заторкує все суспільство», – пояснив під час зустрічі з молоддю Тернополя Глава УГКЦ.

Україна перетворилася на звалище вбитих дітей Європи, адже сюди їдуть позбавитися дітей вже й із країн, де аборт заборонено, сказав першоієрарх.

«Коли держава покликана захищати добро суспільства, то це добро вимагає заборонити такі вбивства. Зазвичай людина дякує лікарю за операцію. Але за аборт не подякувала ще жодна жінка. Бо підсвідомо вона переживає біль зраненого материнства», – впевнений Святослав Шевчук.

Аборти – одна з причин масового безпліддя сімей. Але навіть те безпліддя намагаються подолати неправильним шляхом – через штучне запліднення.

«Адже запліднюють одразу декілька яйцеклітин, а потім обирають один ембріон, інші заморожують. Але вони мають термін зберігання. Виникає питання, що з ними робити? І тут приходять люди, які готові їх купити. Людськими ембріонами торгують. Є фірми, які роблять з них жіночу косметику! Це не ліквідує проблеми безпліддя. Є і таке явище, як сурогатне материнство. Бізнес-леді не мають часу виношувати власну дитину. Ці проблеми потрібно вирішувати шляхом виховання молоді...»

У школах за рекомендаціями ЄС і за великі гроші хочуть впровадити різні варіанти статевих виховання. Вони зводяться до того, щоб отримати максимум задоволення за мінімум відповідальності. Там навіть практичні заняття передбачені, рольові ігри», – зазначив Глава УГКЦ.

Тому не дивно, що Церква не сприймає таке «виховання». «Тіло – храм Святого Духа, тому сексуальність не повинна штучно виокремлюватися з усього комплексу людських стосунків, а подаватися інтегровано».

Водночас Глава УГКЦ закликав батьків відігравати більшу роль у вихованні дітей. «Адже є теми, про які не може говорити ніхто, окрім батьків. Радянська система усувала батьків від виховання дітей, а тепер часто вони самоусуваються, – підсумував священнослужитель. – І таку ситуацію потрібно змінювати».

РІСУ.

Чому люди кричать?

Одного разу учитель запитав у своїх учнів: «Чому, коли люди сваряться, вони кричать?». — «Тому, що втрачають спокій», — відповіли вони. «Але ж навіщо кричати, якщо інша людина поруч з тобою? Чи не можна з нею говорити тихо? Навіщо кричати?».

Учні пропонували свої відповіді, але

жодна з них не влаштувала вчителя. Врешті-решт він пояснив: коли люди незадоволені одним і сваряться, їх серця віддаляються. Для того, щоб покрити цю віддачу і почути один одного, їм доводиться кричати. Чим сильніше вони сердяться, тим голосніше кричать.

А що відбувається, коли люди зако-

хуються? Вони не кричать, а навпаки, говорять тихо. Тому що їх серця дуже близько, і віддачу між ними зовсім маленька. А коли закохуються ще сильніше, то лише перешіптуються і стають ще ближчими у своїй любові. Нарешті навіть перешіптування стає непотрібним. Вони тільки дивляться один на одного і все розуміють без слів. Таке буває, коли поруч двоє закоханих людей.

Так ось, коли сперечаєтесь, не дозволяйте вашим серцям віддалятися одне від одного, не промовляйте слів, котрі лише збільшують віддачу між вами. Бо може настати день, коли віддачу стане такою великою, що ви не знайдете зворотної дороги.

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова, – телефонуйте:

+38 (066) 0000-462
+38 (093) 0000-462

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння до церкви ХВЄ
м. Радехова Львівської обл.
Адреса: вул. Рильського, 1;
НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.,
СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 14:00 та щопонеділка о 9:00
ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою:
м. Львів,
вул. І. Блажневич, 14
(уч. № 52)
Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970
http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:
Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1-а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 18 год., СЕРЕДА 18.30;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА – 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.,
ЧЕТВЕР – 10 год. молодіжне.

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», РИМ, зона Top Capiente,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. 39-32-97-35-26-92.

Дорогі друзі! Слушайте

ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Промея» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО
на Богослужіння
в Івано-Франківській церкві
християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ –
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ –
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА –
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 3 (158)
березень 2012 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не несе відповідальності за погляди авторів.